KATE STAR

în numele prieteniei

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Doctorul Cari Harvey nu semăna cu imaginea pe care Jessica şi-o făurise despre el. Il ura de atât de mult timp, încât până la urmă şi-l reprezentase sub trăsăturile unui monstru, incapabil de sentimente omeneşti. In fața acestui frumos necunoscut cu fața zâmbitoare, fu cuprinsă de panică. Oare se putea ca acest bărbat să fie într-adevăr răspunzător de moartea prietenului său? Cu capul vâjâind, acceptă să-şi pună mâna pe brațul întins. Când degetele ferme puse stăpânire pe ale sale, se simți cuprinsă de o vinovăție amestecată cu teamă. Subterfugiul pe care-l folosise pentru a fi desemnată pe acest post i să păru brusc contestabil şi la ideea că doctorul Carl Harvey putea să

descopere legătura sa cu Chris, nu-şi putu stăpâni un fior.

- Cum s-a desfăşurat călătoria dumneavoastră, domnişoară Diamond?

Ochii căprui o priveau cu bunăvoință. Jessica se strădui să le susțină examenul fără să-şi piardă puterile.

-Avionul care m-a adus de la Londra era foarte confortabil. în schimb, formalitățile de la vamă, la Detroit, mi s-au părut foarte lungi.

- Asta este inevitabil când se intră în serviciul familiei regale din Reichenstein. Va trebui să vă obişnuiți, spuse doctorul cu un zâmbet.

Tânăra fată se întrebă încă o dată cum un bărbat atât de diabolic se putea ascunde sub o aparență atât de simpatică. Dacă nu l-ar fi urât atât de mult, l-ar fi găsit chiar foarte seducător.

- Este prima mea experiență cu regalitatea, murmură fără să se gândească.

- Veți vedea că prințul George este fermecător. Am urmat aceeaşi şcoală, în Anglia şi nu-şi dă deloc aere. Prințesa Karine, soția sa, este încântătoare. De altfel, veți merge imediat să-i cunoaşteți.

întorcându-se, urcă treptele largi ale scării de la intrare. în timp ce urma silueta înaltă îmbrăcată în gri, Jessica notă că bagajele îi erau duse de doi servitori cu haine albe. Limuzina imensă care venise s-o ia de la aeroport se îndepărta deja spre o destinație necunoscută, unde va fi lustruită până la scoaterea celui mai mic fir de praf de pe caroseria strălucitoare. Oftând,

trecu de o uşă de stejar si intră într-un somptuos si impunător hol lambrisat.

Carl Harvey îi explică în şoaptă că această casă aparține unui "rege" al automobilului, care îşi întemeiase regatul când Detroit îşi începuse dezvoltarea.

- Cea mai mare parte a acestor locuințe istorice au fost transformate în muzee, dar prințul a putut s-o închirieze pe aceasta pe toată durata sejurului său în Statele Unite.

Tulburată de parfumul subtil al apei sale de toaletă, Jessica murmură câteva cuvinte despre extraordinara frumusețe a locului.

- Prima impresie este întotdeauna importantă, declară doctorul, ațintind asupra ei o privire enigmatică.

Un fior de teamă o străbătu la ideea că poate cunoştea motivul real al prezenței sale. Era imposibil! hotărî în cele din urmă. Dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi obținut niciodată acest loc. Din fericire, ajunseră pe culoar.

- Prințul ne aşteaptă în biroul său, declară doctorul Harvey, bătând la o uşă sculptată.

Câteva secunde mai târziu, o secretară tânără le deschise. Zâmbi la vederea medicului.

- Intrați, doctore Harvey, spuse aceasta, întorcându-se la biroul său, aşezat într-un colț al vastei încăperi.

Prințul se ridicase pentru a-i întâmpina.

- Iat-o aşadar pe fermecătoarea infirmieră care te va asista,

Carl. Ce faceţi, domnişoară? adăugă strângând ferm mâna Jessicăi.

- Foarte bine, domnule, dar dumneavoastră? întrebă tânăra fată cu nervozitate.

Jenată, regretă că nu-şi întrebase ghidul dacă trebuia să fie mai ceremonioasă. Poate trebuia să spună "sire"... sau "Maiestatea Voastră"....?

- V-aţi văzut apartamentele? întrebă repede prinţul.

- Nu încă.

- Am venit direct să te vedem, George, interveni Carl Harvey.

Această familiaritate o miră mai întâi pe tânăra fată, dar apoi îşi aminti că cei doi bărbaţi frecventaseră aceeaşi şcoală. Nu avu timp să întârzie mai mult asupra problemei, deoarece se bătu la uşă. O femeie elegantă, care putea să aibă între treizeci şi patruzeci de ani, îşi făcu intrarea. Jessica remarcă unghiile lungi cu manichiura făcută, la fel ca şi părul blond care-i aureola faţa perfect machiată.

- V-o prezint pe secretara mea, Madeleine Cumming. Şi iat-o pe domnişoara Jessica Diamond, declară doctorul Harvey.

Jessica îşi ţinu respiraţia, amintindu-şi de toate dăţile când încercase să-l găsească pe marele bărbat, după moartea lui Chris. Madeleine Cumming o îndepărtase întotdeauna politicos.

- Vă voi arăta camera dumneavoastră, murmură secretara model, adresându-i un zâmbet rece.

- Il vom însoţi pe prinţul George la o cină importantă, preciză Carl Harvey, adresându-se Jessicăi, aşa că este de preferat să vă odihniţi în această după-amiază.

- Veţi avea nevoie de serviciile mele, în această seară? întrebă încet Madeleine Cumming.

- Nu cred, profitaţi să vă relaxaţi.

- Prefer să expediez corespondenţa întârziată, murmură suav secretara. Binevoiţi să mă urmaţi, domnişoară Diamond.

Cu o ironie puţin amară, tânăra femeie hotărî că frumosul medic întreţinea cu secretara sa relaţii... privilegiate. Fără vreo tranziţie, mintea îi reveni la prinţ. Cu talia sa medie şi părul blond tuns perie, îi lipsea prestanţa. Dacă ar fi trebuit să-l indice pe prinţ dintre cei doi bărbaţi prezenţi, cu siguranţă l-ar fi evidenţiat pe elegantul doctor Harvey. Era o dovadă suplimentară că nu trebuia să se încreadă în aparenţe, se gândi urmând-o pe Madeleine Cumming.

Camera sa se afla la etajul superior, la capătul unui culoar lung. O vază plină cu trandafiri parfumaţi fusese pusă pe o masă joasă, lângă fereastră. Jessica traversă imediat încăperea pentru a admira vederea. Aşa cum sperase, ferestrele largi dădeau spre lacul Saint-Clair. Fascinată, privea apele cenuşii presărate cu spumă, când un vapor mare, albastru cu alb, apăru de pe râul Detroit.

- Ce vedere frumoasă! oftă Jessica.

- într-adevăr, consimţi Madeleine Cumming care i se

alăturase.

Efluviul de parfum franţuzesc ce o învăluia pe tânăra femeie, o aduse pe Jessica la realitate.

- Lucraţi de mult timp pentru doctorul Harvey?

- Nu-mi veţi ghici vârsta atât de uşor! exclamă secretara cu un râs limpede.

- Nici măcar nu m-am gândit la asta!

- Ei bine... Sunt în serviciul doctorului Harvey de... ceva timp, dar asta nu înseamnă că sunt cu un picior în groapă.

Puţin agasată de insistenţa doamnei Cumming, Jessica îşi dori să fie singură.

-Mulţumesc că m-aţi condus până aici, spuse cu fermitate. Cred că mă voi întinde puţin.

- Bună idee! eclamă secretara, înţelegând aluzia. Aici, veţi avea nevoie de toată energia. Sper că nu aţi socotit că este o slujbă foarte liniştită.

- Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi astfel.

îndată ce Madeleine Cumming părăsi încăperea, tânăra fată oftă uşurată. Soarele după-amiezii se revărsa în cameră, aprinzând străluciri de rubin pe covorul roşu. Draperiile asortate erau susţinute de cordoane aurii, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină. Cuvertura din dantelă era de o pură delicateţe... Poate moştenitoarea unui baron al automobilului dormise acolo, chiar înaintea nunţii? Visătoare, Jessica se duse în baie, unde o aştepta o cadă impresionantă, cum exista în anumite castele

englezeşti.

După ce se relaxă în apa caldă şi parfumată, se strecură între cearşafurile răcoroase care îi împodobeau patul. Adormi profund...

O trezi un zgomot surd şi continuu. Ridică receptorul gândindu-se că însuşi telefonul era regal.

- Am nevoie de dumneavoastră, domnişoară Diamond, spuse vocea gravă şi profundă a doctorului Harvey.

- Ceva nu este în ordine, doctore?

- Vom discuta când îmi veți fi alături.

- Dar unde...?

- In aripa medicală, la parter, o întrerupse cu enervare.

închisese. Jessica privea receptorul tăcut.

- Da, doctore. Desigur, doctore, murmură.

Se simțea aproape uşurată că i se arătase în adevărata lumină. Până la urmă, era chiar bărbatul arogant pe care se aşteptase să-l întâlnească!

Din fericire, uniforma albă se afla deasupra în valiză. Totuşi îi trebuiră cinci minute pentru a o îmbrăca şi a-şi strânge părul lung, blond, într-un coc sobru, care-i accentua puritatea trăsăturilor.

Nu-şi acordă timp să-şi machieze fața proaspătă. Pentru oricare alt bărbat, şi-ar fi dat osteneala să-şi sublinieze ochii mari albaştri, sau să-şi pună puțin roz pe buze, dar nu pentru Carl Harvey!

Acesta o aştepta în holul aripii medicale, în timp ce arunca priviri nerăbdătoare spre orologiul din perete.

- Iată-vă totuşi! exclamă cu ironie.

- A trebuit să mă îmbrac, replică tânăra fată.

Carl îi întorsese deja spatele şi împinse uşile batante care dădeau spre un fel de clinică în miniatură. Furioasă, Jessica îl urmă în cabinetul în care el primea pacienţii. După ce-i indică un scaun, doctorul se aşeză greoi în spatele biroului. La vederea feţei sale preocupate, Jessica se întrebă despre ce urgenţă era vorba. Carl Harvey nu se grăbea, părând că-şi caută cuvintele. în sfârşit, se hotărî.

- Oare pot avea încredere în dumneavoastră?

Inima Jessicăi bătea să-i spargă pieptul... Ştia!

- Pentru că dacă nu este cazul, prezenţa dumneavoastră nu-mi va fi de nici un folos, continuă el. Va trebui să juraţi că nu veţi trăda încrederea celor pe care-i servim.

- Asta se înţelege de la sine, afirmă Jessica uşurată.

- Prinţesa Karine mi-a cerut s-o consult... începu doctorul, privind cu atenţie chipul tinerei fete. Cred că aşteaptă un copil.

- Dar este minunat! Unde este problema?

- Constă în faptul că doreşte ca starea sa să rămână secretă, replică medicul cu voce exasperată.

Nimeni nu trebuie să afle vestea... Nici chiar soţul.

Jessica nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Asta nu va fi oare puţin cam greu? Vreau să spun că acest

gen de evenimente se... dezvăluie singure.

- Nu este o glumă, replică tăios medicul. Lăsaţi-mă să vă descriu antecedentele medicale ale prinţesei. Primele două sarcini s-au desfăşurat normal. Prinţesa Charlotte are acum opt ani şi mica Hélène, şase. în continuare, prinţesa a pierdut doi copii şi de fiecare dată în a treia lună. Poporul din Reichenstein fusese deja anunţat prin presă că era aşteptat un moştenitor. Vă puteţi imagina publicitatea care ar înconjura evenimentul...

Emoţionată, Jessica îşi aminti de suferinţa pacientelor sale care trecuseră prin aceeaşi experienţă.

- Biata femeie!

Văzând compasiunea care lumină ochii albaştri ai asistentei, medicul renunţă la tonul rece.

- După sfatul ginecologului regal, s-a hotărât ca prinţesa să folosească mijloacele actuale pentru a evita o nouă sarcină. Dar recent, ea s-a hotărât să nu mai ţină seama de asta, pentru a mai încerca să aibă un al treilea copil.

- Când v-a spus toate acestea?

- Puţin după sosirea dumneavoastră. După ea, va intra în perioada periculoasă. Am acceptat s-o consult în această după-amiază. în afară de camerista sa devotată, Louise, veţi fi singura care, cu mine, vom deţine secretul. Prinţesa ţine ca soţul său să nu fie anunţat decât când sarcina va fi destul de avansată. De altfel, pentru acest motiv m-a prevenit. Cina are loc pe un pachebot care navighează pe Saint-Clair. Se teme de urmările

unei asemenea seri... Ah! Iat-o.

Medicul şi infirmiera se ridicară, în timp ce o tânără femeie brunetă intră în încăpere. De talie mijlocie, avea o faţă cu trăsături fine, luminată de un zâmbet blând. Bătrâna doamnă care o urma, trebuia să fie Louise. Păru dezolată când stăpâna sa îi dădu liber.

- Dar, doamnă...

- Aşteaptă-mă în apartamentul meu, repetă prinţesa cu o fermitate afectuoasă.

îndată ce Louise plecă, Carl Harvey o prezentă pe asistenta sa prinţesei, înainte de a o introduce într-o sală de consultaţii de o curăţenie minuţioasă.

- Suntem singuri? întrebă prinţesa cu îngrijorare.

- Am dat liber personalului auxiliar, o linişti medicul. Domnişoara Diamond te va ajuta să te dezbraci.

Jessica înaintă, puţin intimidată. Dar uită foarte repede calitatea pacientei, pentru a nu vedea în ea decât o tânără femeie îngrijorată.

- Suntem gata, doctore, spuse în cele din urmă, luând spontan mâna prinţesei, întinsă pe masa de consultaţii.

Medicul se aplecă asupra tinerei femei.

în timpul minutelor care urmară, Jessica nu se putu împiedica să-i admire blândeţea, ca şi iscusinţa cu care îşi liniştea pacienta.

- Eşti însărcinată de aproximativ paisprezece săptămâni,

trase concluzia, îndepărtându-se.

- în această perioadă l-am pierdut pe ultimul, anunță prințesa cu voce slabă. M-am simțit rău încă de la început. De data aceasta, mă simt de minune.

- Pari foarte sănătoasă, aprobă Carl Harvey. Domnişoara Diamond te va ajuta să te îmbraci, apoi vom discuta tratamentul. Nu văd nici un motiv să nu duci această sarcină la termen.

- Mă voi descurca singură, spuse veselă tânăra femeie. începeți fără mine, vin imediat.

Zâmbitori, medicul şi asistenta se retraseră.

- Sper să nu mă fi arătat prea optimist, murmură Carl când fură în cabinet.

Jessica îl observa cu atenție, surprinsă să descopere că marele bărbat putea fi şi el supus îngrijorării.

- Pot oare să văd dosarul prințesei? îl întrebă.

Medicul împinse în direcția sa un teanc subțire de hârtii.

- Le-a păstrat de la ultimul avort. Aşa cum veți putea constata, nici o malformație nu explică aceste accidente. Dar voi face în aşa fel încât să nu se mai întâmple nimic de acest gen, adăugă, lovind biroul cu pumnul închis. Şi aici, veți interveni dumneavoastră. Femeile ascultă întotdeauna de alte femei, dar nutresc față de bărbați o neîncredere oarecum... biologică.

Jessica izbucni în râs, ceea ce o împiedică să găsească pe loc răspunsul adecvat.

- Teoria dumneavoastră nu este lipsită de un oarecare bun-

simț, spuse în sfârşit. Ce aşteptați de la mine?

Trăsăturile crispate ale doctorului se relaxară.

- Va trebui să o convingem că este necesar să se odihnească. Apoi, veți veghea asupra ei ca o umbră. Este o tânără femeie activă, întotdeauna pe baricade...

Tăcu, deoarece uşa tocmai se deschisese în fața prințesei.

- Ce ați hotărât?

- Este necesar să te odihneşti...

- Odihnă! Este ceea ce mi-a repetat fără încetare medicul meu, la precedenta sarcină.

- Oare l-ai ascultat?

- Uneori... mărturisi prințesa râzând uşor.

- In cazul de față, te vei supune hotărârilor medicului şi îi vom spune lui George...

- Nu încă, îl rugă încet tânăra femeie. In această seară, presa va sta la pândă, şi-l cunoşti pe soțul meu, le va dezvălui secretul.

- N-ați putea oare rămâne aici? sugeră Jessica.

- Şi mâine, ziarele vor anunța că am fost victima unei indispoziții! Nu! Am întru totul încredere în voi si, dacă nu mă veți părăsi, nu voi simți nici o nelinişte.

Zâmbitoare, prințesa încheie întrevederea, părăsind încăperea. Jessica aşteptă să audă uşa închizându-se înainte de a îndrăzni să ridice ochii spre Carl Harvey.

- Femeile! oftă acesta cu exasperare.

- Şi mai ales prinţesele... preciză tânăra fată.

- George este prea îngăduitor cu ea. Dacă era soţia mea... Pentru început, aş fi obligat-o să asculte.

- Credeţi că puteţi supune voinţa unei femei ca şi când ar fi vorba de un animal? spuse Jessica pe un ton degajat.

- Nu consideraţi că am spus ceea ce nu am spus, declară tăios medicul, care se ridică. Vă las să citiţi, adăugă îndreptându-se spre uşă. Ah... Diseară nu are rost să purtaţi uniforma, deoarece în principiu ne vom amesteca printre invitaţi. Totuşi, doresc să n-o părăsiţi pe prinţesă. In timp ce sunteţi aici, consultaţi şi dosarul prinţului. Este diabetic. Şi... să nu întârziaţi diseară.

Jessica suportase acest potop de recomandări cu ochii plecaţi. Ce bărbat insuportabil! Slavă Domnului, plecase. Uşurată, se cufundă în dosarul familiei regale.

Când ajunse la capăt, aproape se înnoptase. Acum ştia destul despre diabetul prinţului, astmul micuţei Hélène şi anghina bătrânei ducese, pentru a nu părea complet neştiutoare a doua zi dimineaţa. Trebuia să capete siguranţă, deoarece la timpul potrivit îi va pretinde doctorului Harvey explicaţii despre moartea lui Chris. Va trebui să-i spună de ce
i se administrase tânărului bărbat o doză de insulină care dusese la deces, şi pentru ce motiv ea nu putuse obţine nici o informaţie despre dramă...

La întoarcerea în camera sa, înţelese că această întrevedere cu doctorul Harvey îi trezise vechile nelinişti. Nu-l cunoscuse pe

Chris Douglas de prea mult timp, dar îi apreciase compania, cel puțin la început. Apoi, relațiile lor se degradaseră. Chris devenise atât de posesiv, încât a trebuit să se despartă. Dar tânărul bărbat refuzase să accepte această decizie. în ziua morții sale, Jessica îşi adunase tot curajul pentru a-l anunța că nu se vor mai vedea. Mai întâi, Chris explodase de furie, apoi pretinsese că nu avea timp să discute.

- Trebuie să plec, Jess, dar nu abandonez partida. Nu crezi ce spui.

- Bineînțeles că da! exclamase aceasta.

Uşa se trântise... Fusese ultima dată când îl văzuse pe Chris. Când aflase despre moartea sa, simțise o uşoară tristețe, amestecată cu o insuportabilă vinovăție. Oare se putuse sinucide?

Dar orice efort pentru a descoperi adevărul fusese zadarnic; ca şi când societatea farmaceutică unde Chris fusese angajat în calitate de subiect de experiență, avea ceva de ascuns. Treptat, Jessica îl împovăra pe directorul acesteia, doctorul Carl Harvey cu toată răspunderea dramei. Nu putea trăi liniştită atâta timp cât nu-l va demasca, se hotărâse ea.

într-o zi, un anunț interesant fusese afişat pe tabloul de informații al spitalului în care lucra: doctorul Carl Harvey căuta o infirmieră pentru a-l asista dincolo de mare. îşi prezentase imediat candidatura. După toate aparențele, marele bărbat era probabil grăbit, deoarece fusese acceptată imediat.

Era o şansă unică să descopere adevărul şi intenţiona să profite de ea...

Capitolul 2

Când limuzinele regale ajunseră pe cheiul râului Detroit, unde era ancorat pachebotul, ziariştii se aflau deja acolo.

- Iat-o pe prinţesă! strigă o voce agitată. Ce frumoasă este! Intr-adevăr, prinţesa purta o rochie din mătase de culoarea untului, care punea în valoare strălucirea colierului de diamante. Plasată imediat în spatele ei, Jessica se simţea ca ruda săracă, în fusta neagră şi bluza sa albă.

- N-are rost să ne îngrijorăm pentru pacienta noastră, îi murmură doctorul Harvey, în timp ce porneau pe pasarelă.

- Este încântătoare! întări tânăra fată cu sinceritate.

Ridică scurt ochii spre vecinul său, mai seducător ca niciodată cu costumul bine croit şi cămaşa imaculată cu papion.

Cum îi întinse mâna pentru a o ajuta să depăşească ultima treaptă, Jessica îi zâmbi politicos, gândindu-se că o galanterie nu va reuşi s-o facă să uite cine era. Dar deocamdată, mai degrabă decât să-şi tot amintească ranchiuna, era de preferat să admire acel cadru splendid. Salonul fusese amenajat într-un mod atât de somptuos, încât te-ai fi crezut într-un hotel de lux. Avea chiar şi lustre! Amuzată, Jessica îşi imagină simfonia de sunete ascuţite din timpul nopţilor cu furtună.

- Vaporul acesta navighează oare pe ocean? îşi întrebă însoţitorul.

- Acum, nu. Aici se organizează doar recepții extrem de apreciate, dar... costisitoare.

Coborând vocea, îl întrebă cine era gazda lor, un bărbat cu părul cărunt care-şi întâmpina invitații în compania soției lui elegante.

- Este în fruntea unei firme internaționale, explică liniştit Carl Harvey. Prințul George se gândeşte să accepte instalarea unei sucursale în Reicheinstein, ceea ce-i va permite să finanțeze noul său centru de cercetări medicale. Atenție, va fi rândul nostru...

Strecurându-şi o mână sub cotul tinerei femei, o prezentă industriaşului. Un minut mai târziu, se îndreptau spre masa regală.

în timp ce se lăsa condusă, Jessica se gândea la ceea ce tocmai îi adusese la cunoştință Carl Harvey. Nu se îndoia că acesta va deveni directorul viitorului centru. Impresia îi fu confirmată de zâmbetul călduros al prințului, la vedea vechiului său prieten. Era limpede că doctorul Harvey nu va întârzia să-şi exercite autoritatea îndoielnică asupra complexului spitalicesc din Reichenstein, concluzionă cu amărăciune.

Indată ce fu aşezată pe locul ce-i fusese rezervat, un chelner cu haină albă se aplecă pentru a-i umple cupa cu şampanie. Râsul cristalin al prințesei răsună nu departe de ea. Cum Jessica îi aruncă o privire rapidă, tânăra femeie îi zâmbi înainte de a se întoarce spre gazdă.

- N-am văzut-o niciodată pe prințesă atât de radioasă, constată doctorul Harvey, care fusesese aşezat lângă tânăra fată. Totuşi, aş prefera să nu danseze, adăugă în şoaptă.

- Aveți dreptate.

Ridică spre el ochii de un albastru nevinovat, înainte de a continua:

- Spuneți-mi mai multe despre noul centru de cercetare, doctore Harvey. Veți face şi dumneavoastră parte din el?

Ochii căprui ai interlocutorului său străluciră de un entuziasm expansiv.

-Mi se pare că în afara orelor de muncă, mi-ai putea spune Carl. Suntem chemați să lucrăm alături timp de câteva luni, Jessica...

- Cu mare plăcere, Carl. Acum, în ceea ce priveşte acel proiect...

- Ei bine, este foarte simplu. Prințul George mi-a propus să conduc centrul. Pe de altă parte, voi preda chirurgia la Facultatea de medicină. Complexul va include în plus un nou spital. Totul va trebui să fie terminat în octombrie, când prințul se va întoarce în țara sa.

- Dar credeam că aveai deja un post în cercetare? se miră Jessica, afişând o prefăcută naivitate.

Carl păru surprins.

- S-ar spune că ai făcut o anchetă în ceea ce mă priveşte?

Tânăra fată reuşi să râdă forțat.

- Cine oare n-a auzit, în timpul studiilor, vorbindu-se de marele Carl Harvey? După câte ştiu, ai petrecut doi ani în fruntea unei importante firme farmaceutice, Chemico.

- Sunt flatat de interesul pe care se pare că-l acorzi trecutului meu... în schimb, eu nu ştiu aproape nimic despre dumneata, doar că eşti o infirmieră extrem de apreciată în spitalul londonez Sainte-Celine. De ce ai renunțat la acel post?

Jenată, Jessica păru că acordă toată atenția chelnerului care îi punea în farfurie câteva bucăți de somon.

- Voiam să călătoresc înainte de a fi prea târziu, îi explică în cele din urmă.

- Prea târziu? Dar ai de-abia douăzeci şi cinci de ani!

- Desigur, dar aş vrea să-mi schimb orizontul. Nu trebuie să rămâi prea mult timp în acelaşi loc, nu crezi?

- Totul este o problemă de personalitate. în ceea ce mă priveşte, mă gândesc într-adevăr să părăsesc Reichenstein, îndată ce centrul se va putea dispensa de serviciile mele.

Privirea sa pătrunzătoare păru că o cercetează câteva secunde pe tânăra fată.

- Te pot lua cu mine, dacă doreşti. Prințul mi-a cerut să-mi recrutez echipa în timp ce suntem în Statele Unite.

Inima Jessicăi o luase razna. Ce ocazie minunată îi oferea! Totuşi, nu putea accepta.

- Este puțin cam devreme pentru a hotărî asta, spuse foarte repede. Să aşteptăm să vedem dacă îți voi conveni.

Tocmai se instalase orchestra. Cum primele acorduri ale unui vals romantic se auziră, Carl o întrebă dacă voia să danseze.

- Nu te nelinişti pentru prinţesă, îi spuse văzând-o ezitând.

Se ridică. Impotriva voinţei sale, tânăra fată îi acceptă mâna întinsă, nevoind să-l intrige printr-un refuz.

In timp ce chelnerii strângeau, perechile veneau pe pistă. Indată ce mâna fină a lui Carl i se aşeză pe spate, tânăra fată fu străbătută de un fior de plăcere. Furioasă pe ea însăşi, ridică ochii spre doctor. Acesta o observă cu atenţie, având întipărită pe chip o expresie enigmatică.

- Oare ne-am întâlnit deja? o întrebă.

- Nu cred.

Jessica îşi ţinu respiraţia, deoarece o strânsese mai puternic.

- Am trecut de câteva ori pe la Sainte-Celine, când căutam studenţi în medicină în măsură să testeze produsele noastre, continuă Carl cu nonşalanţă.

Inima Jessicăi bătea să-i spargă pieptul. Oare era momentul să-l întrebe dacă îşi amintea de Chris Douglas? Renunţă aproape imediat, fără să-şi mărturisească totuşi că nu voia să strice acea clipă plăcută.

Când orchestra tăcu, rămaseră o secundă faţă în faţă. Ochii gravi ai medicului examinară în treacăt silueta zveltă îmbrăcată sobru în negru şi alb. Cu părul blond răspândit pe umeri şi ochii mari limpezi, degaja o graţie fragilă. înfăşură o şuviţă în jurul unui deget de-al său.

- Te prefer coafată astfel, îi murmură.

Perechile treceau pe lângă ei pentru a ajunge la locurile lor, totuşi ei nu păreau să observe, ca şi când fuseseră singuri pe pistă. Cel care rupse vraja fu medicul.

- Totuşi, ai dreptate să-l strângi în coc, când porţi uniforma, trase brusc concluzia.

O conduse spre masa lor. Chelnerul le aduse al doilea fel de mâncare. Jessica acceptă feliile de vită tăiate foarte subţiri însoţite de anghinare în crustă de pesmet şi brânză rasă şi ţelină.

- înţeleg că prinţul ţine regimul său, constată Jessica zâmbind.

- Sunt încântat că ai avut timp să-i studiezi dosarul. Starea sa este într-adevăr stabilă, deoarece este un pacient model.

în timp ce discutau despre sănătatea cuplului princiar, savurau mâncărurile rafinate care li se serviră. Brusc, tânăra fată îi zări pe prinţ şi pe prinţesă, care se îndreptau spre pista de dans.

- Carl! exclamă în şoaptă. Ce vom face oare?

- Deocamdată nimic. Nu se pune problema să provocăm un scandal.

- Poate ar fi trebuit să-i spui prinţesei că sănătatea sa este precară, pentru a fi mai prudentă.

- Nu este cazul, replică medicul încruntându-se, şi am obiceiul să fiu sincer faţă de pacienţi. Nu se câştigă nimic vrând să-i înşeli.

Ce ipocrit! se gândi tânăra fată cu amărăciune. Uitase să precizeze că adapta adevărul propriilor interese... Fără să spună nimic, Jessica observa perechea princiară care evolua sub sclipirea flashurilor.

- Măcar este un slow, remarcă medicul.

Totuşi, oftă cu uşurare când răsunară ultimele acorduri.

- Am scăpat de teamă, răsuflă Jessica întorcându-se spre ferestrele largi.

Sub cerul plin de stele, ferestrele imobilelor străluceau în mii de sclipiri. Fascinată, tânăra fată îşi uită misiunea. Carl Harvey n-o scăpase din ochi.

- Dacă am face câţiva paşi afară? îi sugeră.

Jessica fu încremenită o clipă, temându-se să fie singură cu el în mijlocul nopţii, dar Carl era deja în picioare. Agasată de acest autoritarism, se lăsă totuşi condusă până la superba punte superioară. în clipa în care ajunseră în aer liber, pachebotul intra pe lacul Saint-Clair. Jessica observă profilul energic al însoţitorului său, gândindu-se că probabil pacientele îl adorau... fără să mai pună la socoteală infirmierele. De ce oare nu semăna cu personajul rece şi calculat pe care şi-l imaginase? I-ar fi fost mult mai uşor să-şi înfăptuiască planul!

- Carl...?

Acesta se întoarse spre tânăra fată, intrigat de tensiunea pe care i-o percepea în voce.

- Aş vrea să-ţi pun o întrebare, spuse Jessica şi vocea îi

tremura.

- Te ascult.

- Este referitor la munca ta, în fruntea societății Chemico.

Doctorul încetini brusc pasul.

- Tratam probleme extrem de complexe şi confidențiale. Te-ar supăra mult dacă am discuta despre asta cu altă ocazie? Este timpul să ne întoarcem lângă pacienta noastră.

Jessica nu avu timp să facă observația că tocmai o părăsiseră, deoarece Carl se îndepărtase deja cu paşi mari. Nemulțumită, îl urmă împotriva voinței sale. în fond, refuzul medicului era cu siguranță dovada mustrărilor sale de conştiință... Dar nu-i va permite să se eschiveze continuu!

îndată ce se aşezară, medicul pocni din degete.

- Chelner! Fragi şi şampanie!

Imediat ce cupele le fură umplute, o ridică pe a sa în direcția tinerei fete.

- Pentru colaborarea noastră!

Jessica îl imită în tăcere, nu fără a evita privirea ochilor căprui în care juca o licărire malițioasă. Hotărât lucru, bărbatul acesta o surprindea. Nu numai că nu răspundea la întrebări, dar făcea astfel încât să nu-i porți pică. Cu toate că nu-l cunoştea decât de câteva ore, simțea deja dorința de a-i plăcea... Il trădase pe Chris!

- Te frământă ceva, Jess? o întrebă blând, trecându-şi un deget sub bărbia tinerei fete, pentru a o obliga să-l privească.

Emoționată de solicitudinea sa, Jessica simți un nod în gât şi avu toate greutățile din lume să-şi stăpânească lacrimile.

- Imi... aminteam de un prieten, murmură.

- Un apropiat, fără îndoială?

- Nu-l cunoşteam de foarte mult timp.

- Intr-una din aceste zile, îmi vei spune de ce vorbeşti despre el la trecut. Trebuie să înțeleg oare că ați încetat să vă vedeți?

Jessica dădu din cap fără să răspundă. Exact în acea clipă, cuplul princiar ajungea pentru a doua oară la locurile lor. Tânăra fată observă cu îngrijorare că prințesa se sprijinea cu greutate de soțul său. Carl era deja în picioare.

- Vino cu mine, îi ordonă în şoaptă.

Indată ce li se alăturară, prințesa Karine întinse mâna medicului.

- Carl! Slavă Domnului, eşti aici!

Acesta o susținu exact în clipa în care leşina. Din fericire, nimeni nu remarcase nimic. Foarte palid, prințul îşi stăpâni un strigăt.

- Este prea cald, spuse Carl. O voi duce să ia aer.

Puțin după aceea reuşiseră să ajungă pe punte, fără a atrage atenția curioşilor.

- Ce se întâmplă oare? întrebă imediat prințul.

Carl se strădui să câştige timp.

- Prea multă agitație, o atmosferă prea apăsătoare. Te rog, George, cere să se branşeze aerul condiționat înainte de a avea

alte sincope. Mă ocup eu de Karine, întoarce-te lângă gazdă.

împotriva voinței sale, prințul se supuse, în timp ce Carl şi Jessica îi întindeau soția pe un şezlong. înviorată de briză, aceasta nu întârzie să deschidă ochii.

- Oh nu! oftă prințesa. Oare mi-am pierdut cunoştința?

- Mă tem că da, încuviință Carl. Ti-ai supraestimat forțele, Karine, dar nu te teme de nimic. Am acuzat căldura excesivă, aşa că George n-are nici o bănuială. Acum te vei întoarce acasă.

Cu o eficacitate remarcabilă, Carl organiză o plecare discretă, după ce-i transmise prințului că soția sa trebuia să se odihnească, dar că el nu avea nici un motiv să părăsească recepția.

La miezul nopții, Carl şi Jessica o culcară pe prințesă, nu fără a-i smulge promisiunea că îşi va pune soțul la curent cu starea sa, chiar a doua zi dimineață.

- Crezi că-ți va urma sfatul? întrebă Jessica puțin mai târziu.

- Nu sunt sigur. Este o femeie extrem de încăpățânată, totuşi incidentul din această seară a speriat-o. Cu cât George va fi mai curând la curent, cu atât va fi mai bine.

- Oare va anunța evenimentul presei?

- Cu siguranță, va evita să dea speranțe înainte de naşterea copilului. Până atunci se va ruga să fie un fiu.

- Oare este atât de important?

- Este o problemă de succesiune. Tronul Reichensteinului este transmis copiilor de sex masculin.

Sosirea prințului puse capăt acestor explicații.

- Unde este? exclamă trecând pragul încăperii cu pas grăbit. Aş fi vrut să vin imediat, dar eram chiar în mijlocul negocierilor.

Carl evită să întâlnească privirea prietenului său.

- Se simte bine, afirmă cu voce liniştitoare.

- Imi ascunzi ceva! Nu poate fi însărcinată pentru că... Asta este, spune-mi! Aşteaptă un copil?

- O vei întreba tu însuți, George.

Chipul prințului radia de bucurie.

- Aşadar, nu m-am înşelat! Vom sărbători evenimentul cu şampanie.

Se pregătea să sune, dar Carl îl reținu.

-Nu vom sărbători deloc. Karine intră doar în luna a patra şi ne rămâne drum lung de parcurs. Acum, du-te şi te culcă, ordinul medicului.

- Bine, domnule, exclamă prințul George zâmbind. Mulțumesc pentru tot, Carl, încheie cu voce mai joasă, părăsind încăperea.

Medicul scoase un oftat de uşurare.

-Ai stăpânit admirabil situația, remarcă liniştita Jessica.

Ochii căprui străluciră de umor.

- Cât este de plăcut să fii apreciat la justa ta valoare! Oamenii uită prea des că suntem ființe umane şi că avem şi noi nevoie din când în când de o mică încurajare.

Tânăra fată se îndreptă spre fereastră, uimită de curentul de

complicitate care se crease între ea şi acest bărbat. în depărtare, un pachebot strălucind de lumini aluneca pe apele negre ale lacului.

- Este o vedere frumoasă.... murmură Carl, foarte aproape de ea.

Surprinsă, Jessica observă că i se alăturase. Parfumul subtil al apei sale de toaletă o învălui în întregime. Se înfioră.

- Este timpul să mă culc, hotărî tânăra fată, întorcându-se.

Dar nu realizase că doctorul era atât de aproape! Se află brusc la câțiva centimetri de el, cu ochii la nivelul bărbiei sale energice. Cu o mişcare rapidă, Carl îi puse mâinile pe umeri.

- Oare mă înşel, sau îți este teamă? Eşti o tânără persoană foarte neîncrezătoare, Jess.

- Adevărat? poate am motive să fiu.

- Este limpede că te frământă o problemă. Dacă pot face ceva pentru dumneata...

O sărută pe frunte, ca şi când i se adresa unei copile încăpățânate, apoi se îndepărtă, lăsând-o singură şi tulburată. Mâine, îşi jură tânăra fată, va pune în sfârşit capăt acestui joc periculos, obligându-l să-i spună adevărul.

Capitolul 3

Micul dejun era servit în sufragerie, o încăpere încântătoare cu pereți lambrisați. Când Jessica intră, Carl şi Madeleine Cumming erau deja aşezați în fața unei mese acoperite cu o față de masă imaculată. Absorbiți de discuție, de-abia îi remarcaseră

sosirea.

- Dacă asta este părerea dumitale, spunea medicul, continuă.

Mă încred întru totul în judecata dumitale.

- Dar, Carl, presupune că nu este de acord.

- în acest caz, voi interveni eu însumi.

Carl ridică ochii spre tânăra fată.

- Serveşte-te de la bufet. Dimineaţa fiecare ia ce-i place.

- Mulţumesc.

Când se îndepărtă, Jessica observă că doctorul îşi continuă conversaţia în şoaptă. Se întoarse să se aşeze, punându-şi în faţă pâine prăjită, un suc de portocale şi o ceaşcă de cafea.

- Asta este tot ce vei mânca? se miră Carl Harvey. Cu siguranţă, eşti ca Madeleine. Se supune permanent unui regim.

- Dar nu aş putea rămâne suplă şi frumoasă dacă aş ceda lăcomiei, nu crezi? exclamă Madeleine încreţindu-şi nasul cu cochetărie.

- Ah, femeile! răspunse Carl râzând. Socotesc că nu vei cădea de inaniţie în mijlocul dimineţii, Jessica, pentru că nu vom duce lipsă de treabă.

- Nu te nelinişti, răspunse încet tânăra fată întinzându-şi puţină dulceaţă pe pâinea prăjită. Care este programul, astăzi?

Madeleine pufni cu o anumită ostentaţie.

- Draga mea, cu doctorul Harvey trebuie să te aştepţi la

orice, vei afla asta foarte repede!

- Mulțumesc, Madeleine, interveni Carl. Sunt sigur că domnişoara Diamond cunoaşte perfect situația. Vom discuta despre asta în birou, Jessica. Şi acum, doamnelor, binevoiți să mă scuzați...

Ridicându-se, părăsi încăperea, aparent fără să-şi dea seama de tensiunea care domnea între cele două tinere femei. Secretara scoase o tabacheră din poşeta din piele de crocodil. Işi aprinse o ţigară şi zâmbi malițios.

- în locul dumitale, nu l-aş lăsa pe doctor să aştepte.

Jessica se mulțumi să-şi înghită ultima bucățică fără să-i răspundă, agasată de îndrăzneala însoțitoarei. Aceasta păru că-i ghiceşte gândurile.

- Carl detestă că fumez, şopti ea.

- Bănuiesc, replică tăios tânăra infirmieră ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Se întrebă încă o dată despre legăturile care-i legau pe medic şi pe secretară. Nu erau numai profesionale, trase concluzia, cu ciudă. Mergând de-a lungul coridorului, trebuia să admită că femeia aceasta îi displăcea profund...

Carl era adâncit în hârtiile sale. îndată ce intră, îi adresă un zâmbet prietenesc.

- Gata să începem? Una dintre cameriste este convinsă că suferă de o criză de apendicită, dar o cred puțin isterică. Oricum,

o vom consulta. Urmează-mă.

Se ridică şi o conduse pe Jessica într-o mică sală unde îi aştepta o tânără fată cu fața necăjită.

- Du-o în primul separeu şi ajut-o să se dezbrace, ordonă medicul.

Câteva clipe mai târziu, după un examen aprofundat, Carl era convins că tânăra cameristă nu suferea decât de melancolie şi de o foarte mare oboseală.

- îți vei lua câteva zile de odihnă, Julie.

Tânăra fată acceptă această recomandare cu un zâmbet seducător. Evident, deja suferea mai puțin.

- Intoarce-te să mă vezi săptămâna viitoare, îi recomandă Carl înainte de a se îndepărta.

- Da, doctore Harvey.

Julie se îndreptă, ajutată de Jessica.

- Nu-l găsiți minunat? şopti camerista îndată ce medicul dispăru. Ce noroc aveți să lucrați cu el. Este atât de frumos, încât ar putea fi actor!

- Sunt convinsă că preferă să practice medicina, replică Jessica zâmbind. Eşti fericită aici? continuă foarte repede, pentru a schimba subiectul.

Julie schiță o mină posomorâtă.

- Nu este rău. De fapt, doresc doar să-mi plătesc studiile. Indată ce voi putea, mă voi întoarce la universitate. Mă

plictiseşte atât de mult să şterg toată ziua praful cu pămătuful de pene!

Jessica dădu din cap cu simpatie, apoi îşi părăsi rapid pacienta, pentru a i se alătura lui Carl. In acea dimineață, nu avură de tratat decât cazuri uşoare: o încheietură scrântită, o răceală şi câteva migrene cronice.

- Toate persoanele tinere se hrănesc prost, trase concluzia Carl, oftând. Ah! silueta! Ce nu faci ca să rămâi suplu! Apropo, ți-am spus că tânăra Julie este anorexică? Trebuie să veghem în mod deosebit asupra ei. Acum un an, nu cântărea decât patruzeci de kilograme. îi vei consulta dosarul, dar nu imediat, deoarece as vrea să-l citeşti pe al micuțelor prințese. Nu vor întârzia.

Jessica de-abia avu timp să parcurgă lista bolilor de copilărie. Ajunsese la astmul şi eczema micuței Hélène, când cele două fetițe sosiră, însoțite de fidela Louise.

Preocupat să n-o lase singură pe prințesa Karine, Carl o trimise pe femeia cumsecade lângă stăpâna sa. Sigură că alte două protejate ale sale erau pe mâini bune, camerista nu discută.

Examenul Charlottei fu rapid. Carl vru să se asigure că era la fel de sănătoasă cum afirma dosarul său.

- Eşti sănătoasă tun, trase concluzia doctorul.

- Ce înseamnă sănătoasă tun? se miră mezina.

-Doctorul vrea să spună că sunt fermecătoare, afirmă calm

Charlotte.

- Este rândul tău, Hélène, spuse medicul stăpânindu-şi un zâmbet.

Copila se apropie docilă şi Jessica îi admiră părul lung, negru, strălucind în soare. Carl o ridică pe fetiță şi o întinse pe masă, înainte de a o asculta cu grijă. Când se îndreptă, zâmbea cu bunătate, totuşi Jessica îl simți că nu era mulțumit.

- Ai fost oare obligată să foloseşti inhalatorul pe care ți l-am dat? o întrebă.

- L-a folosit noaptea trecută, interveni Charlotte. Louise a trebuit să rămână ore întregi lângă ea. Făcea zgomotul acela ciudat, ca si când şuiera.

- O voi preveni pe Louise că trebuie să mă cheme, mormăi Carl cu voce îngrijorată.

- Ii voi spune eu, afirmă Charlotte cu un aer important. Să ştii, mă ascultă întotdeauna.

Carl izbucni într-un râs sincer, care-i descoperi dinții albi şi frumoşi. Hotărât lucru, se gândi Jessica, ştia să se poarte cu femeile... chiar şi foarte mici.

- Ce-ți face pielea? o întrebă Carl pe Hélène.

Mica prințesă îşi ridică mâneca, descoperind astfel nişte pete înroşite. Medicul cercetă cu grijă leziunile înainte de a-i cere Jessicăi să-i aplice o nouă pomadă.

- A fost testată? îşi făcu griji tânăra fată.

Medicul se încruntă.

- Evident! Crezi oare că aş fi folosit-o în caz contrar? Vă rog să aveţi extrema amabilitate de a aplica acest balsam, domnişoară Diamond.

Furioasă, Jessica execută prescripţia fără să spună o vorbă. Când termină, Carl întoarse spre ea o faţă amabilă.

- Ducesa ne roagă să-i facem o vizită în apartamentul său. In drum, le vom lăsa pe Hélène şi pe Charlotte.

După ce lăsă câteva instrucţiuni personalului, doctorul părăsi aripa medicală, cu câte o prinţesă la fiecare braţ. Jessica îi urmă, amuzată de modul în care fetiţele se străduiau să atragă atenţia medicului.

îndată ce copilele fură încredinţate Louisei, porniră pe un culoar întunecos, la capătul căruia se afla apartamentrul ducesei văduve, mama prinţului.

- Să nu te laşi impresionată, o sfătui Carl pe Jessica. Are o personalitate impunătoare, dar trebuie să te concentrezi asupra cazului clinic, de asta suntem aici.

Când medicul bătu la uşă, tânăra infirmieră încerca disperată să-şi amintească ce citise referitor la anghina bătrânei doamne. Dar îndată ce fură introduşi, se lăsă distrasă de luxul interior. Panouri din lemn brun încadrau un şemineu de marmură în care ardea un foc bun, în ciuda căldurii soarelui de vară. în adâncul unui fotoliu, o siluetă mică era aplecată peste canava.

- Ah, tu eşti, Carl? exclamă aceasta cu uşurare. Mă temeam

că am vizitatori şi nu arăt niciodată bine ziua. Lumina artificială este cea mai bună aliată a mea, de când am trecut de patruzeci de ani... Cine este? adăugă, arătând-o pe Jessica.

- Noua mea asistentă, domnişoara Diamond.

- Apropie-te, domnişoară... Ah! Acum, văd că porți una din acele încântătoare uniforme. Şi de ce merit onoarea vizitei tale, dragul meul Carl?

- Ați pus să fiu chemat, îşi aminti medicul.

- Adevărat? exclamă ducesa, încrețind fruntea. Ah da, îmi amintesc! Pieptul m-a făcut să sufăr teribil în noaptea asta. Din fericire, am înghițit una din acele pastile pe care i le-ai lăsat Giselei.

După ce-i puse câteva întrebări cameristei, Carl insistă s-o consulte imediat pe bătrâna doamnă. Când fu sigur că fusese îndepărtat orice pericol, insistă să fie chemat în cazul unui nou atac.

- Ziua, sau noaptea, n-are importanță! recomandă pentru ultima dată înainte de plecare.

O convinseseră pe ducesă să se culce. Intinsă în patul mare, avea expresia unui copil pedepsit, care aşteaptă să plece cei mari pentru a face ceea ce vrea.

- Pariez că se va ridica imediat ce va crede că suntem departe, comentă Carl. Evident, diseară, când voi trece s-o văd, va fi cuminte sub pături... Uneori, am impresia că nu trebuie să îngrijeşti niciodată o persoană pe care o cunoşti de atât de mult

timp. Mă consideră încă un şcolar.

- Când ai întâlnit-o pentru prima dată?

- Când George m-a luat cu el în Reichenstein, în timpul vacanţelor de vară. Iţi pot spune că la şapte ani, îmi inspira groază.

- Erai deja la internat?

- Părinţii mei călătoreau foarte mult. Pentru ei, era cel mai bun mijloc de a rezolva problema pe care o reprezentam...

Ajunseseră în aripa medicală. Gânditoare, Jessica şi-l imagina pe micul Carl. Probabil fusese plăpând, deoarece trupul musculos rămăsese foarte subţire la vârsta sa. De altfel, ce vârstă putea avea? Cam treizeci şi cinci de ani, hotărî, observând câteva fire argintii prin părul negru.

- La ce te gândeşti?

- îmi... spuneam că erai foarte tânăr pentru a fi despărţit astfel de părinţi. Ai fraţi şi surori?

- Nu, sunt singurul fiu.

Carl se întoarse, deoarece o infirmieră auxiliară îl informă că unul dintre grădinari se tăiase adânc cu fierăstrăul. După ce Jessica se ocupă de curăţirea rănii, medicul puse câteva copci, apoi îi făcu bărbatului o injecţie antitetanos.

- Trebuie să merg la centrul medical din Detroit pentru a-mi recruta viitoarea echipă, îi spuse Carl asistentei sale. Mi-ar plăcea să păzeşti fortăreaţa în absenţa mea. La cel mai mic mecaz, mă vei suna la acest număr. Crezi că-ţi poţi asuma

această responsabilitate?

- Desigur.

- îmi spuneam că poate vom putea cina împreună în seara aceasta, continuă fără vreo tranziție.

Jessica ridică spre el ochii întrebători, uimită că presupunea dintr-o dată că ar fi încântată să iasă cu el.

- Este întotdeauna mai uşor să discuți în fața unei mâncăruri bune, continuă Carl fără să pară că observase ezitarea.

- N-am alt plan pentru seară, dar...

Medicul n-o lăsă să continue.

- In acest caz, rețin o masă la Mario.

Când plecă, Jessica începu să curețe sala de consultații, ajutată de o tânără auxiliară. Gândind la tânărul Carl, realiză o dată în plus cât de călduroasă era propria sa familie. Mama îşi exercitase meseria de profesor, fără să-şi fi neglijat vreodată cele două fete, găsind întotdeauna timp să se ocupe de ele după o zi lungă de muncă, sau o seară petrecută corectând lucrările.

Şi Jessica avusese întotdeauna dreptul de a-şi aduce prietenii acasă, chiar dacă părinții nu-i plăceau. Aşa fusese şi în cazul lui Chris. Işi aminti de tăcerea îngrozitoare care se lăsase în încăpere, când Chris lăsase să-i scape acea glumă de prost gust.

In acea seară, Chris insistase s-o însoțească acasă la părinții ei. Aceştia contaseră pe o seară de odihnă bună, totuşi făcură impresie bună acelui musafir neaşteptat. Tatăl său abordase subiecte interesante, până când Chris stricase atmosfera printr-o

butadă de prost gust. Cel mai rău era că nici măcar nu-şi dăduse seama de pasul său greşit.

Toată viața Jessica fusese atrasă de cei slabi, cu siguranță pentru că se simțea responsabilă de întreaga lume. Fusese impresionată de confidențele lui Chris, care îi spusese că nu-şi cunoscuse niciodată adevărata familie. Fusese adoptat de mic copil, dar nu se simțise vreodată foarte apropiat de părinții adoptivi, care muriseră într-un accident de maşină când avea unsprezece ani. Fusese plasat într-un orfelinat căruia îi păstra o amintire execrabilă.

- Sărmanul Chris! oftă Jessica.

- M-ați chemat? întrebă tânăra auxiliară.

- Da... Este timpul să te întorci la dumneata, voi termina singură, se grăbi să răspundă tânăra fată.

După plecarea auxiliarei, Jessica termină sterilizarea instrumentelor. O clipă mai târziu, părăsea şi ea aripa medicală, gândindu-se la Chris. în timpul studiilor, reuşise să-şi găsească mama adevărată. Se aşteptase ca aceasta să se mândrească să aibă un fiu student la medicină, dar pur şi simplu îi ceruse să nu-şi divulge identitatea. După toate aparențele, îi era ruşine de acest copil ilegitim...

Ajungând în camera sa, Jessica se strădui să îşi alunge amintirile triste. Acum, Chris era mort... La ce bun oare, să-i evoce trecutul nefericit?

La mijlocul după-amiezii, Jessica fu convocată de prințesa

Karine. Aceasta remarcă imediat expresia îngrijorată a tinerei fete.

- Voiam doar să stau de vorbă cu dumneata, preciză prinţesa zâmbind. Iţi place ceaiul?

- Da, Maiestatea Voastră...

- Te rog, să renunţăm la această curtoazie. Pentru că lucrezi cu Carl, îmi poţi spune Karine... în particular, desigur, spuse râzând uşor. Lapte, sau lămâie? adăugă umplând ceştile.

- Lămâie... Maies.... vă rog.

Izbucniră într-un râs complice şi gheaţa fu spartă. Jessica observă că erau singure. Nu se vedea nici măcar credincioasa Louise.

- Doream să-ţi vorbesc de la femeie la femeie, începu calm prinţesa. N-aş vrea ca fetiţele mele să sufere prea mult din cauza sarcinii. Aşteptau acest sejur în Statele Unite cu atâtă nerăbdare! Prevăzusem să mergem să vedem cascada Niagara, să vizităm Cape Cod...

Jessica inspiră adânc. Trebuia să uite rangul pacientei sale, pentru a nu vedea în ea decât o mamă ca toate celelalte, preocupată să i se simtă bine copiii şi împărţită între foarte multe obligaţii.

- Carl şi cu mine nu avem intenţia să vă ţinem în puf până la naştere. Totuşi, date fiind antecedentele medicale, venirea copilului pe lume trebuie să fie principala dumitale prioritate.

Cel mai bine este să-ți câştigi fetele de partea dumitale.

- Ce vrei să spui?

- Cred că vor fi foarte mândre să aibă un frățior sau o surioară şi mai ales să împărtăşească secretul cu dumneata. Aşa că, vorbeşte-le despre fratele sau sora care va veni. Spune-le că o naştere este un eveniment natural, dar că uneori trebuie luate precauții speciale. Cred că vor înțelege.

- Ai vrea oare să asişti la discuția noastră? Asta m-ar linişti.

- Desigur. Vestea le va face să nu-şi mai încapă în piele de bucurie. Cât despre excursii, nu te îngrijora, vom găsi o soluție.

Prințesa o întrerupse cu entuziasm.

- Oare cum nu m-am gândit la asta! Mă veți înlocui dumneata şi Carl. Fetițele îl adoră... şi dacă îl vei însoți, va fi perfect. Charlotte visează cascada Niagara, iar Helenei i-am promis că va vedea balene la Cape Cod.

- Nu asta voiam să spun...

- Fetele sunt puțin cunoscute de public, continuă Karine fără să pară că remarcă reticențele tinerei fete. Dacă sunt cu Carl şi cu dumneata, îmbrăcate simplu...

Jessica nu avu inima să întrerupă acel val de cuvinte. Oare ce va spune Carl când va fi înştiințat de aceste planuri? Il cunoştea atât de puțin...

- încă puțin ceai, Jessica?

- Nu mulțumesc... Karine. Trebuie să mă întorc în aripa

medicală.

Lăsându-şi imediat ceaşca, prinţesa îşi însoţi vizitatoarea până la uşă.

- Mi-ai fost de un preţios ajutor, îi spuse strângându-i cu prietenie mâna.

Mai târziu, după-amiază, Jessica părăsi cabinetul. Incepea să se teamă de seară. Nu numai că va trebui să-l interogheze pe Carl despre responsabilitatea sa în moartea lui Chris, dar va trebui să-i anunţe şi planurile prinţesei. Se întrebă la ce anume va reacţiona mai rău....

Capitolul 4

Restaurantul "La Mario" era situat în centrul Detroitului. Prinţul George insistase ca unul dintre şoferii săi să-i conducă pe Carl şi pe Jessica în limuzina regală.

- Doriţi să vă aştept, domnule? întrebă tânărul bărbat politicos.

Cu uniforma şi cu manierele sale respectuoase, începuse să atragă atenţia trecătorilor. Carl se grăbi să-l concedieze.

- Nu, mulţumesc, vom lua un taxi la întoarcere, declară strecurându-şi mâna sub braţul Jessicăi.

în clipa în care intrară în clădire, un gură-cască exclamă:

- Nu este acea prinţesă străină.... Oare care era numele său?

- Nu, îl informă un altul. Prinţesa Karine este brunetă şi aceasta este blondă. Nu înţeleg...

Tânăra fată îşi stăpâni un zâmbet înainte de a se îndrepta cu

toată înălțimea sa de un metru şaizeci şi opt. Nu în fiecare zi erai confundată cu o alteță regală, se gândi. Fu recompensată pe neaşteptate pentru tot timpul pe care-l petrecuse pregătindu-se. Avusese dreptate să aleagă costumul nou de culoare crem, o nebunie pe care şi-o permisese chiar înainte de a părăsi Londra. Cu bluza din mătase roz şi sandalele cu tocuri înalte, se simțea plină de încredere.

- Pe aici, domnule, masa dumneavoastră este gata.

- Vom bea mai întâi un pahar la bar, spuse calm Carl.

Conştientă de privirile admirative care se aținteau asupra sa, Jessica îşi urmă "patronul". Cocoțată pe un taburet, îl auzi comandând două cocteiluri... Evident, nu-şi dăduse osteneala s-o consulte... Dar în acea seară degaja un farmec atât de devastator, încât se ştia incapabilă să se bosumfle.

- Două Manhattan, anunță barmanul punând cele două pahare pe bar.

Carl îl ridică pe al său în direcția însoțitoarei.

- In sănătatea dumitale!

- Mmm... Este bun, declară tânăra fată după ce sorbi o înghițitură. Ce este?

- Cinzano şi Canadian Club, spuse Carl cu un zâmbet. Este primul dumitale sejur în Statele Unite?

- Da. Mi-am dorit întotdeauna să văd America.

- Da?... o încurajă.

Tânăra fată începu curajos:

- Hm... Prințesa Karine tocmai se întreba dacă nu am fi de acord să le ducem pe micile prințese să viziteze anumite locuri. Acum, că ea este însărcinată, nu se mai poate deplasa deloc... Dar ar fi păcat ca fetițele să fie dezamăgite, nu crezi?

Carl își lăsă brusc paharul în față.

- Mergi drept la țintă, spuse el pe un ton glacial. Oare ești pe cale să-mi explici că ai acceptat sugestia prințesei?

- Este greu de refuzat. De altfel, în interesul pacientei noastre...

- Te rog, scutește-mă de aceste motive perfide! Şi lasă-mă să-ți amintesc că eu sunt cel care ia deciziile, asta incluzându-le şi pe cele privitoare la pacienta noastră. Acum, să mergem să cinăm.

Jessica îl urmă, cu ochii plecați. Când fură aşezați unul în fața celuilalt, într-un încântător separeu, de-abia remarcă tablourile reprezentând Veneția, care împodobeau pereții.

- Nu fi atât de tristă... murmură Carl, punându-şi mâna lungă peste cea a tinerei fete. Trebuie să înțelegi că trebuie să mă consulți întotdeauna, dacă doreşti să întreținem relații de muncă bune. Este limpede?

Jessica dădu din cap fără să-l privească, jignită, dar în acelaşi timp uşurată că nu mai era supărat.

- Ați ales, domnule?

- Nu încă, răspunse Carl fără să-şi ia ochii de la tânăra fată.

La ce te-ai angajat? continuă cu o voce mai blândă.

- Hm... Pentru că prințesa este momentan imobilizată, va trebui să le ducem pe Charlotte şi pe Hélène să viziteze cascada Niagara şi.... Cape Cod.

- Dar este o treabă foarte încurcată! Trebuie să mă gândesc pentru început la recrutarea echipei mele, înainte de întoarcerea în Reichenstein.

- Oare aceste două micuțe prințese, a căror mamă aşteaptă un copil, nu merită un efort suplimentar?

O clipă, crezu că medicul va exploda. Işi vârî capul între umeri, aşteptând să suporte furtuna, când Carl izbucni într-un râs cordial.

- Ai vinde şi gheață eschimoşilor! exclamă. Dar spune-mi... Cascada Niagara, mai înțeleg, dar Cape Cod?

- Din cauza balenelor, murmură tânăra fată, cu ochii plecați cu încăpățânare spre fața de masă.

- Desigur! Cum oare nu m-am gândit la asta? Suntem gata, adăugă adresându-se chelnerului. Gogoşile umplute cu carne sau brânză sunt delicioase aici. Iți place bucătăria italienească, Jess?

Aceasta dădu din cap, gândind că era puțin prea târziu pentru a întreba.

- Pentru început, gogoşi cu carne, îi indică doctorul chelnerului, apoi, o faraona, o insalata verte şi o sticlă de vino rosso.

- Ce este oare această... faraona? întrebă Jessica îndată ce

bărbatul se îndepărtă.

- Este o bibilică, sunt sigur că-ți va plăcea la nebunie.

- Adevărat?

O clipă, avu dorința de a-l sfida, dar era de preferat să nu rupă armistițiul. De altfel, câteva minute mai târziu, trebuia să admită că avusese dreptate: mâncărurile pe care le alesese erau unele mai delicioase decât celelalte. Când ajunseră la profiterol, tânăra fată își găsea însoțitorul întru totul fermecător. După o ceașcă de cafea foarte tare, Jessica oftă mulțumită și se lăsă pe spătarul banchetei.

- Pari mai tânără când te relaxezi, spuse Carl pe un ton inofensiv. Şi mai frumoasă... adăugă, uşor ironic.

Furioasă, Jessica simți că roşeşte.

- Mulțumesc! Vorbeşte-mi despre munca de la Detroit, se grăbi să reia. Mi-ai spus adineaori că vei foarte ocupat, înainte de plecarea în Reichenstein.

- Este vorba în principal de recrutare. Caut în special pe cineva care să poată să se ocupe de cercetarea farmaceutică. Astfel, mă voi putea consacra chirurgiei.

- îți lipseşte sala de operație?

- Foarte mult...

- în acest caz, de ce ai acceptat conducerea la Chemico? făcu Jessica pe un ton degajat.

- Aveam nevoie de bani.

- Salariul de chirurg nu-ți ajungea?

- In acea perioadă, nu!

- In acest caz, de ce ai demisionat după doi ani?

Se străduia să-şi ascundă exaltarea. Niciodată nu visase să-l chestioneze pe Carl cu atâta îndrăzneală....

- Asta se transformă în interogatoriu! exclamă Carl cu enervare. De ce te interesezi atât de mult de treburile mele?

Luată pe nepregătite, Jessica jucă totul pe o carte:

- Deoarece Chris Douglas era prietenul meu...

Timp de câteva secunde, Carl îşi aținti asupra ei o privire uluită, apoi memoria păru să-i revină.

- Chris Douglas... Pentru acest motiv mă hărțuieşti cu întrebări?

- Caut adevărul.

- Ca toată lumea, mi se pare. M-am plictisit de toată povestea asta.

- Dar ce s-a întâmplat? De ce ai acceptat să i se injecteze o insulină care nu fusese încă experimentată?

- Taci! Nu ştii nimic despre împrejurări...

- Bineînțeles, pentru că ai refuzat să mă primeşti. Chris era un student fără un ban. Avea nevoie de bani...

Chelnerul întrerupse tirada tinerei fete, punând un telefon pe masă.

- Un apel pentru dumneavoastră, domnule.

Această diversiune păru să-l uşureze pe Carl, care luă

receptorul. Agasată, tânăra fată îşi jură că nu va scăpa atât de uşor.

- Sosesc imediat, spuse foarte repede.

Cu inima palpitând, Jessica înțelese că discuția lor era întreruptă de o urgență. Carl se întoarcea deja spre chelner.

- Chemați-mi un taxi. Prințul, îi explică Jessicăi. A făcut o comă diabetică.

Taxiul gonea în noapte. Când ajunseră la lac, Jessica zări locuința princiară complet luminată. Louise şi auxiliara de noapte îi aşteptau sus pe palierul scării de la intrare.

- Slavă Domnului, iată-vă, doctore! exclamă infirmiera. Prințul a venit să-mi spună că nu se simte bine, apoi s-a prăbuşit sub ochii mei. Nu ştiam...

Carl se repezise deja în hol, urmat de Jessica. O găsiră pe prințesă mergând în lungul şi în latul culoarului din aripa medicală.

- Este acolo, le spuse cu o uşurare vizibilă.

Prințul era întins pe masa de consultații. Infirmiera de zi, care fusese trezită din somn, îi lua pulsul.

- Transpiră abundent, le explică aceasta. Cum se plângea de amețeli, l-am sfătuit să se culce, apoi v-am sunat.

- N-a cinat, spuse calm Karine. Avea de studiat nişte hârtii importante şi...

- Ar fi trebuit să-l obligi să mănânce ceva! o certă Carl, ca şi când prințesa era o elevă rea. Cunoşti totuşi instrucțiunile mele!

Văzând că era privit cu mirare, coborî tonul.

- Maiestate, doriți cu siguranță să vă întoarceți în camera dumneavoastră? Vă voi ține la curent cu starea prințului. Louise, ocupă-te de stăpâna dumitale.

- Da, domnule doctor.

- Domnişoară Diamond, îi vom injecta o soluție de insulină. Tine-i brațul, te rog. Bine... Acum, să-i punem perfuzia. Glucoza ar trebui să-l scoată din comă.

Munciră unul lângă altul fără să schimbe o vorbă în plus. In sfârşit, prințul clipi din pleoape.

- Ce s-a... bombăni.

- Plăteşti prețul neascultării! glumi Carl.

- Imi pare rău, mormăi prințul. Aş putea avea puțină apă? Imi amintesc că această amabilă mică infirmieră m-a întins aici... Incăperea dansa... Oh! capul meu!

- Şi toate astea pentru că n-ai cinat!

Percepând o notă de uşurare în vocea răgușită a medicului, Jessica evaluă brusc teama sa profundă.

Ea îngrijise un pacient, dar Carl resuscitase un prieten vechi.

- Oare mă pot întoarce în camera mea? întrebă prințul.

- Nu, vei rămâne aici. Iar mâine va trebui să te supui la o serie de teste. Vrei să pregăteşti un pat, domnişoară Diamond?

De-abia o privise, gândi Jessica, grăbindu-se să execute ordinele medicului. Fără îndoială uitase seara lor... Dar făcuse o

treabă bună, admise împotriva voinței sale, bătând perna cu palma.

- Totul este pregătit?

Carl tocmai apăruse în uşa încăperii, susținându-şi prietenul. Jessica îl ajută pe prinț să se culce, apoi Carl se aşeză într-un fotoliu.

- Rămân cu el. Du-te la culcare, Jess şi... mulțumesc pentru că m-ai asistat atât de bine, adăugă cu un zâmbet obosit.

Tânăra fată îi remarcă trăsăturile trase.

- Pari epuizat, murmură cu simpatie. Vrei să vin să te înlocuiesc peste două ore?

- Mă voi descurca foarte bine. Odihneşte-te, micuțo.

Chiar înainte de a adormi, Jessica îşi aminti chipul frumos al lui Carl Harvey, cu maxilare energice, mâinile sensibile aşezate pe brațele fotoliului. Işi dorea cu disperare să nu aibă de-a face cu moartea lui Chris, deoarece bănuia că va trebui să lupte din toate puterile pentru a nu se îndrăgosti de el...

A doua zi dimineață, îl făcură pe prinț să se supună unui număr de teste, în timp ce îngrijeau cazurile uşoare ale personalului. In biroul vechi, Madeleine Cumming tria corespondența lui Carl. Din când în când se ivea pentru a-i pune o întrebare cu voce mieroasă. Când ieşea din camera prințului, încărcată cu o tavă grea, Jessica fu gata să se izbească de secretară.

- Te găsesc foarte grăbită în dimineața asta! exclamă Madeleine, aruncând o privire spre bluză pentru a se asigura că nu s-a pătat.

- Suntem destul de ocupați, admise cu răceală Jessica.

-Ai petrecut o seară plăcută "La Mario"? Ultima dată când Carl m-a dus acolo...

Tăcu, deoarece medicul tocmai apăruse la capătul culoarului. Imediat, cele două femei se despărțiră, nu fără să schimbe un zâmbet de gheață. Indepărtându-se, Jessica se gândi că Madeleine îi făcuse un serviciu informând-o că nu era singura care fusese invitată de Carl...

Un minut mai târziu, era lângă prinț, căruia i se alăturase soția sa.

- Cum te simți în dimineața asta? o întrebă Carl pe tânăra femeie.

- Perfect, replică aceasta zâmbind. Sper că de data aceasta totul se va desfăşura bine.

- Dacă-mi dăruieşti un fiu, voi fi cel mai fericit dintre bărbați, oftă prințul George. Nu s-ar putea determina sexul acestui copil, Carl?

- Nu! exclamă prințesa. Fată sau băiat, n-are nici o importanță.

- Bineînțeles, draga mea. Nu voiam să te întristez. Uită ceea ce tocmai am spus.

- Cred că George trebuie să se odihnească după-amiază,

promise prințesa.

Când medicul îi deschise ușa, îl privi.

- Mulțumesc că te-ai oferit să te ocupi de micuțe, Carl. Sunt încântate. Bineînțeles, voi avea grijă de toate detaliile materiale.

- Bineînțeles, repetă medicul aruncându-i o privire ucigașă asistentei sale, care întoarse capul.

La sfârșitul dimineții, Madeleine veni să-i anunțe că preparase cafea. Ajungând în mica sală rezervată personalului, Jessica fu surprinsă să descopere acolo un vizitator.

- Sunt mulțumit să vă văd, spuse Carl necunoscutului. Jessica, ți-l prezint pe unul dintre candidații pe care i-am primit ieri, Matthew Brearley.

Și dumneai este domnișoara Diamond, asistenta mea.

Madeleine îi întinse tânărului bărbat o ceașcă de cafea.

- După accent, am presupus că sunteți englez. Oare ce vă aduce în această parte a lumii?

Matthew își trecu nervos o mână prin părul negru.

- Anul trecut, am făcut cercetare într-o universitate americană. Contractul mi s-a terminat; de aceea, doresc să obțin acest post în Reichenstein.

- Aveți calificările necesare, răspunse Carl, dar nu sunteți singurul candidat. Din acest motiv, vă propun să lucrați cu mine în vara asta. Astfel, vom vedea dacă ne înțelegem reciproc.

- Accept cu bucurie propunerea dumneavoastră, domnule. Mi-am adus toate actele pentru a le putea studia.

- Vă mulțumesc. Nu este decât o formalitate, dar este necesară. Jessica, du-l pe Matthew să viziteze aripa medicală. Eşti liberă după-amiază, dar să te întorci diseară. Prințul va petrece a doua noapte aici.

Fericită de acest liber neaşteptat, tânăra fată coborî să se întindă pe iarba care mărginea lacul.

Cu fața spre soarele cald de august, se adânci într-un pasionant roman polițist...

Când se trezu brusc, nu ştia cât timp dormise, dar pielea îi era caldă şi uscată.

- Sper că ți-ai aplicat o cremă, observă o voce gravă.

Carl stătea în picioare lângă ea, aureolat de lumină. Se simți stânjenită.

- Eşti aici de mult timp?

- Destul. Nu mă lăsa inima să te trezesc. După câte văd, îți plac misterele, spuse medicul descifrând titlul cărții.

- îmi place la nebunie să le rezolv, replică Jessica, privindu-l drept în ochi.

- Ei bine, permite-mi să-ți dau un sfat, domnişoară Sherlock Holmes, nu te amesteca în ceea ce nu te priveşte, deoarece s-ar putea să-ți arzi degetele.

- Dacă faci aluzie la Chris Douglas, să ştii că eram foarte... apropiați. Şi sunt convinsă că această afacere a fost înăbuşită intenționat.

- Vei citit raportul judecătorului de instrucție în presă. Până atunci, nu te mai gândi la asta, Jess.

Aceasta se cufundă în ochii întunecați, gândindu-se că era cel mai tulburător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Era imposibil să-l descopere întru totul, totuşi nu se putea împiedica să-i acorde încredere, când o privea astfel.

Carl se aplecă încet spre ea şi, ca într-un vis, buzele sale le atinseră uşor pe ale tinerei fete. Fu o mângâiere uşoară, totuşi o emoționă profund pe Jessica.

- Biata mea Jess, murmură doctorul. Nu te chinui singură.

Timp de câteva secunde, mâna lungă i se aşeză asistentei sale pe obrazul îmbujorat, apoi o ajută să se ridice. Urcară încet, în tăcere, spre casă.

Cu inima încă bătând să-i spargă pieptul, Jessica se duse în camera sa pentru a se schimba. Când se apropie de oglindă pentru a-şi prinde boneta, o privi cu uimire pe necunoscuta cu ochi luminoşi şi strălucitori care-i stătea în față. Oare acesta era chipul dragostei?...

- Ii datorez lui Chris să descopăr ce s-a întâmplat cu adevărat, murmură cu o hotărâre dureroasă.

Capitolul 5

In timpul lunii care urmă, Jessica fu atât de ocupată, încât de-abia avu timp să se gândească la Chris. Printre alte responsabilități, trebui s-o ajute pe prințesă să le anunțe fiicelor sale nașterea bebelușului. Așa cum sperase tânăra fată, Hélène şi Charlotte fură încântate.

- Pentru că mama trebuie să se odihnească, dumneavoastră şi doctorul Harvey ne veți duce să vedem cascada Niagara? ghici cea mai mare.

Jessica aruncă o privire neliniştită în direcția prințesei Karine, notând în trecere că părea extrem de obosită.

- Este adevărat, Charlotte, mama ta va profita de călătoria noastră pentru a se ocupa de ea însăşi, are nevoie de asta.

La sfârşitul după-amiezii, îi împărtăşi şi lui Carl neliniştea în legătură cu prințesa.

- Şi pe mine mă preocupă starea sa, aproba medicul, aşa că am făcut apel la doctorul Jim Gregory. Este cel mai bun obstetrician din oraş.

- Prințesa ştie despre venirea sa?

Un zâmbet flutură o clipă pe buzele lui Carl, apoi se aşeză în spatele biroului şi-i indică un scaun cu mâna.

- Nu încă, dar ne vom gândi la modul în care i-o vei anunța.

- Oare trebuie să înțeleg că te bazezi pe mine pentru a o convinge pe prințesă să-l primească?

- Te va asculta... Trebuie s-o convingi că acest examen este indispensabil şi că vom face tot ce este posibil pentru a păstra

secretul, afirmă medicul cu o voce fermecătoare.

- Şi când se presupune că o voi converti pe prinţesă la punctul tău de vedere?

- Vom cina cu George şi cu Karine, diseară.

- Adevărat?

Carl ignoră inflexiunea ironică.

- Va fi cea mai bună ocazie pentru a discuta. De exemplu, când voi femeile vă veţi retrage în timp ce noi vom bea un pahar, fumând o ţigară.

- Nu pot să cred că aceste seri sunt atât de convenţionale! Ai fi putut măcar să mă anunţi.

- Prinţesa m-a invitat în această dimineaţă. Sunt surprins că nu ţi-a vorbit despre asta. N-aveam nici un motiv să refuz invitaţia.

- Puteam să fiu ocupată! preciză cu răceală Jessica

- Te-ai fi achitat de obligaţie pentru că ai fi anulat întâlnirea... Ca să fiu sincer, nu voiam să te eschivezi.

- Şi de ce aş fi făcut-o?

- Pentru a mă evita, aşa cum te străduieşti în ultimul timp.

Jessica îşi aţinti privirea asupra interlocutorului cu ochii strălucind de mânie.

- Nu neg. Nu simt nici o plăcere în compania unui bărbat care refuză să-mi răspundă la întrebări.

- Poate doreşti să demisionezi? Să ştii că pot găsi cu uşurinţă pe altcineva.

- Nu! Imi place această muncă şi nu am intenţia să renunţ la ea.

Mă străduiesc chiar ca... prietenia mea pentru Chris să nu ne strice relațiile profesionale, Carl.

- Şi ai reuşit. Regret doar că n-am mai avut ocazia să ne vedem în afara orelor de serviciu. Consider că ieşirile în doi îmbunătățesc relațiile şi permit rezolvarea anumitor probleme. Madeleine a apreciat întotdeauna să cineze cu mine.

- Nu mă miră!

Mirat de tristețea pe care crezu că o percepuse în vocea asistentei sale, Carl se întrebă de ce oare îi detesta secretara. Ridicând din umeri, hotărî că toanele femeilor erau chiar de neînțeles.

- Intâlnirea la gazdele noastre, la ora opt.

- Da, domnule. Mă pot duce imediat în camera mea? Trebuie să aleg o ținută...

- Ar trebui să porți acel costum crem... cel pe care-l aveai când am cinat "La Mario". Şi... desfă-ți părul, adăugă cu un zâmbet malițios.

îmbujorată, Jessica se grăbi spre uşă. Bărbatul acesta era într-adevăr insuportabil! Acest mod de a-şi manipula semenii o scotea din sărite. Fusese unul dintre motivele pentru care îl evitase, deoarece simțea că va reuşi s-o supună voinței sale, dacă nu era atentă...

La ora opt fix, Carl o aştepta în fața apartamentelor princiare. In smochingul negru, era atât de seducător, încât îți tăia respirația. Cămaşa imaculată îi punea în valoare pielea bronzată, iar pantalonii bine croiți îi subliniau picioarele lungi, musculoase. Ii adresă un zâmbet călduros care-i descoperi frumoşii dinți albi.

- Eşti foarte frumoasă, Jess, murmură, înfăşurându-şi o şuviţă lungă, mătăsoasă, în jurul degetului său arătător.

Dacă ar fi ştiut măcar! se gândi Jessica, amintindu-şi orele agitate pe care le petrecuse spălându-şi părul, apoi uscându-l.
Era suficientă doar o reflecţie a sa pentru a o arunca într-o activitate excesivă.

O clipă mai târziu, erau introduşi în salon. Ducesa era deja instalată lângă şemineul de marmură. Chipul i se însenină la vederea medicului şi a încântătoarei sale infirmiere.

- Vino lână mine, Carl. Astăzi n-am văzut decât servitori. De ce nu m-ai vizitat?

- Am fost foarte ocupat, doamnă, dar dacă aş fi bănuit că aveaţi nevoie de îngrijiri medicale...

- Nu fi atât de ceremonios, băiatul meu. Nu este atât de mult timp de când, tu şi George, cereaţi o poveste înainte de a vă culca. In acea perioadă aveai timp să-mi acorzi.

- Mama! interveni prinţul din uşa încăperii. Carl trebuie să fie foarte plictisit să te audă mereu evocându-i copilăria, sunt sigur de asta.

- Deloc! protestă Carl.

- Să mergem să cinăm, propuse prinţesa.

Carl îi oferi braţul ducesei, pentru a o ajuta să se ridice. Prinţul deschise drumul între soţia sa şi Jessica, explicând că era vorba de o cină intimă.

- Nu vom fi decât noi cinci. Ce plăcere, să petreci o seară de

familie! Obligațiile mele sunt atât de numeroase, încât această ocazie se prezintă rareori.

Prințul luă loc în capul mesei, prințesa la dreapta şi Jessica la stânga sa. Carl se aşeză alături de tânăra fată, în timp ce ducesa se instala în fața lui, foarte hotărâtă să-i monopolizeze atenția.

Se servi felul întâi, melci. Jessica se servi cu precauție. Alături, Carl îşi stăpâni un zâmbet.

- Nu doreşti mai mult? o întrebă serios.
- Nu, mulțumesc.

Tânăra fată îşi ținu respirația înainte de a înghiți prima îmbucătură. Spre marea sa surpriză, mâncarea se dovedi delicioasă.

- Văd că apreciezi condimentele, comentă vecinul său, cu o licărire zeflemitoare în adâncul ochilor.

Jessica roşi încurcată, înțelegând că-i ghicise dezgustul. In acea clipă realiză că unul dintre motivele pentru care-l evita, era complexitatea sentimentelor sale față de medic. Putea să-l urască timp de un minut şi să se simtă tulburată în secunda următoare, pentru că îi dăduse impresia că era singura femeie din lume care-l interesa.

- Când îmi luați nepoatele în excursie? întrebă ducesa cu vocea sa puțin tremurătoare.

- Săptămâna viitoare, doamnă.
- Iți plac la nebunie cascadele, dar să fii atent la accidente. In timp ce bătrâna doamnă nu contenea cu sfaturile, se

servi cu smântână, înconjurată cu creveți, apoi o salată, brânză şi

fructe.

- Este timpul să-i vorbeşti prinţesei, îi şopti Carl Jessicăi.

Aceasta ridică repede ochii, dar el se întorsese. Simţi deodată că-i luă mâna, sub faţa de masă. Tânăra fată nu răspunse apăsării sale, totuşi i se păru că degetele îi tremurau când se îndepărtă.

- Să urcăm la mine, Jessica, propuse prinţesa. Ii vom lăsa pe domni să discute ca între bărbaţi.

Carl îi făcu cu ochiul tinerei fete care era gata să izbucnească în râs. Aşadar, avusese dreptate: acest ritual anacronic îşi urma cursul la prinţi. Zâmbind, Jessica se ridică pentru a o urma pe prinţesă.

- Gisele te va conduce în camera ta, mamă, spuse prinţul George ducesei.

- Uneori, am impresia că sunt tratată ca o copilă, bombăni bătrâna doamnă.

- Dar aveţi nevoie de odihnă, interveni Carl.

- Dacă spui tu... bodogăni ducesa şchiopătând spre uşă.

Prinţesa o conduse pe Jessica de-a lungul unui culoar, apoi suiră câteva trepte care duceau în apartamentele sale. Salonul amintea o prezenţă feminină, cu amestecul de pasteluri şi trandafiriu. O canapea confortabilă era aşezată în apropierea şemineului. Numeroase lămpi răspândeau o lumină intimă şi caldă. Era o încăpere unde era plăcut să trăieşti, se gândi Jessica luând loc printre perne, un loc în care o mamă se putea relaxa cu copiii, departe de ochii publicului.

- O ceaşcă de cafea? propuse prinţesa.

- Cu mare plăcere.

In timp ce gazda sa o servea, tânăra fată notă cu uşurare că nici un servitor nu se afla în împrejurimi. Trebuia să dea dovadă de diplomaţie, altfel Carl va fi furios... Luă o voce blândă şi profesională în acelaşi timp.

- Cum te simţi?

- M-am simţit puţin obosită zilele astea, dar sunt sigură că nu este nimic grav. Oricum, Carl mă consultă mâine.

- Tocmai voiam să-ţi vorbesc... Carl crede că ar trebui să consulţi un obstetrician. Nu eşti niciodată prea prudent.

- Este imposibil! Iţi imaginezi publicitatea care ar urma?

- Dar Maiestatea Voastră... Karine, trebuie să te preocupe mai întâi copilul. Nu poţi rămâne fără supraveghere în timp ce noi lipsim. De aceea, Carl şi-a luat libertatea să ceară ajutorul unui eminent specialist, doctorul Jim Gregory. Va asista mâine la consultaţie.

- Se pare că aţi organizat totul, constată prinţesa pe un ton indiferent. Carl i-a vorbit, presupun, soţului meu despre asta.

- Bineînţeles, replică Jessica, fericită că medicul îi precizase asta.

- George este întotdeauna de acord cu Carl! Dar să presupunem că vestea ajunge în presă şi că după aceea pierd copilul...

- Preferi oare să-l pierzi pentru că ai neglijat un sfat medical? Sarcina va rămâne secretă, dar cu ce preţ?

Prinţesa oftă.

- Văd că nu am de ales. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă...

- Totul va fi bine, dacă ne urmezi sfatul, preciză foarte repede

Jessica. Şi vom face în aşa fel încât vizita doctorului Gregory să nu fie cunoscută.

- Prezența dumitale mă încurajează atât de mult, Jessica... Acum să trecem la organizarea călătoriei voastre. Şi mai întâi, este problema hainelor...

După o jumătate de oră, totul era aranjat. Jessica observă că începuse să se bucure de această plecare. Cu cele două fetițe ca însoțitoare, nu avea nici un motiv să fie vreodată singură cu Carl...

- Să ne întoarcem la George şi Carl! propuse prințesa.

Tânăra fată tresări, prinsă în flagrant delict de visare.

- Da, desigur.

Prințesa o cerceta cu curiozitate.

- Ai mult noroc să lucrezi cu Carl. Ți se pare seducător? Este părerea generală printre tinerele noastre femei.

- Pe plan strict profesional, doctorul Harvey este o persoană întru totul competentă, afirmă tânăra fată roşind.

Prințesa zâmbi discret. Incă o cucerire a doctorului Carl, se gândi, dar nefericita victimă nu ştie încă...

Bărbații se retrăseseră în salon, de unde se auzeau hohotele lor de râs. La vederea tinerelor femei, se ridicară cu galanterie. Indată ce se aşezară, Carl veni lângă Jessica.

- Ați discutat oare? o întrebă în şoaptă.

- N-are rost să şuşotiți, interveni prințesa, sunt de acord să-l văd pe doctorul Gregory al vostru, dar voi fi furioasă dacă presa vorbeşte despre asta.

- Nu te îngrijora, exclamă Carl pe un ton enigmatic. Am imaginat un plan solid. Să nu mă întrebați, deoarece nu vă voi spune nimic, adăugă cu o grimasă prefăcut severă.

A doua zi dimineață, intrând în biroul lui Carl, Jessica avu surpriza să găsească un bărbat în salopetă de lucru, așezat în spatele biroului.

- Ce s-a... ? începu tânăra fată.

- Am venit să repar echipamentul de radioscopie, replică necunoscutul.

- Nu ştiam că era defect...

Asta nu explica de ce se instalase pe locul lui Carl, se gândi tânăra fată. Era oare un hoț...?

- Jim! exclamă vocea călduroasă a lui Carl, în spatele ei. Stupefiată, îl văzu înaintând spre necunoscut, cu mâna întinsă.

- Ați putea oare să-mi explicați... începu Jessica.

- Ți-l prezint pe doctorul Jim Gregory, iar ea este asistenta mea, domnişoara Diamond, declară Carl cordial.

Jessica strânse mâna "muncitorului".

- Așadar, sunteți doctorul Gregory? Dar aceste haine...

- O deghizare, bineînțeles, interveni Carl. Nu te-a recunoscut nimeni, Jim?

- Nu. Am parcat maşina veche împrumutată de la unul dintre studenții mei. Santinela fusese prevenită că un muncitor va veni şi m-a lăsat să trec fără dificultate. Ai apreciat întotdeauna misterul,

dragul meu Carl şi planul tău s-a desfăşurat după cum ai prevăzut. Nici măcar domnişoara Diamond nu-mi cunoştea identitatea.

- Oh, doctorul Harvey nu-mi spune niciodată nimic, spuse Jessica pe un ton puțin înțepat. Sunt ultima informată de proiectele sale.

Puțin surprins, obstetricianul îi privi pe rând pe cei doi interlocutori ai săi. Sub aparența de curtoazie, cei doi păreau să aibă relații mai degrabă tensionate...

La rândul său, Jessica îl observa pe medic. Deşi nu era frumos, în sensul clasic al cuvântului, avea un zâmbet seducător. Ochii plini de bunătate erau înconjurați de riduri fine de expresie. Aşa cum era, îi plăcea foarte mult.

Vocea lui Carl o scoase din visare.

- Ne poți face oare puțină cafea?

- Desigur, doctore.

Când se întoarse în birou, cei doi bărbați tăcură brusc, ca şi când vorbiseră despre ea, în cazul în care nu abordaseră o problemă despre care nu trebuia să fie informată. Ii servi fără o vorbă, apoi discutară îndelung cazul prințesei.

- Oare cât timp intenționează să păstreze secretul? se miră doctorul Gregory. Starea sa se va vedea până la urmă.

- Deocamdată poartă rochii ample, preciză Jessica zâmbind. Pretinde să rămână în apartamentele sale până când se naşte copilul.

- Este imposibil! Prințesă sau nu, trebuie să caute înainte de toate binele copilului.

- Nu te nelinişti, interveni Carl. Putem avea încredere în domnişoara Diamond, care are o putere de convingere absolut remarcabilă.

Jim Gregory îi zâmbi confratelui.

- Ai noroc să fii asistat de o tânără infirmieră atât de competentă. Sper că o apreciezi la justa sa valoare.

- Absolut. A ştiut să se facă indispensabilă.

Jessica evită privirea ironică a "patronului" şi preferă să schimbe discuția.

- Vreți să mă duc s-o iau pe prințesă?

- Excelentă idee!

Un minut mai târziu, tânăra fată o găsi pe prințesă într-o stare de surescitare neobişnuită. Nu dormise bine şi se trezise foarte prost dispusă.

- Mi-am schimbat părerea, spuse aceasta brusc. Am încredere totală în Carl si nu vreau pe nimeni altcineva.

- Dar doctorul Gregory este deja aici.... începu Jessica.

- Ei bine, va trebui să plece. Bineînțeles, îl voi recompensa pentru vizita sa.

- Nu asta este problema, Maiestatea Voastră. în propriul dumneavoastră interes, trebuie să-i permiteți acestui obstetrician să vă consulte.

- Mă voi mai gândi, spuse prințesa cu aroganță. Poate că mâine...

- Dar doctorul Gregory si-a dat multă osteneală să ajungă până la

noi incognito. Fără să punem la socoteală că are cu siguranță si alte angajamente.

- Să rămână asadar două zile! Madeleine va organiza asta cu uşurință, spuse prințesa iesind din cameră.

O clipă mai târziu, Jessica anunță vestea proastă celor doi medici. Doctorul Gregory nu păru surprins.

- Sunt capricii de femeie bogată si adulată, comentă fără să se sinchisească. Când lucram la Hollywood, îmi petreceam jumătate din timp asteptându-mi frumoasele paciente. Dar nu este nici o piedică, pot să lipsesc de la spital, deoarece am sansa să am un asistent excelent.

înstiințată, Madeleine se agită cu eficacitatea obisnuită.

- Pe aici, domnule, vă voi arăta camera dumneavoastră.

Indată ce rămaseră singuri, tânăra fată se întoarse spre Carl, puțin stânjenită.

- Imi pare rău că nu am fost mai convingătoare.

- Ai făcut tot ce ai putut, Jess, nu fi descurajată de o mică înfrângere, spuse medicul blând.

Işi trecu un deget sub bărbia delicată pentru a o obliga să-l privească în ochi. Cu inima bătând, Jessica percepu în ei un sentiment mai puternic decât simpatia. Când îşi puse mâinile pe umerii săi, un fior de plăcere o străbătu. Incet, buzele lui Carl le atinseră pe ale sale. Plecându-şi pleoapele, tânăra fată inspiră parfumul apei sale de toaletă.

- Mulțumesc, Jess.

Readusă brusc la realitate, aceasta îşi dădu seama că se lăsase spre el, cu ochii închişi. Oare de ce-i mulţumea? se gândi desprinzându-se din braţele lui pentru a fugi spre uşă. Pentru că cedase astfel? Ingrozită de acest gând, îşi petrecu restul zilei evitându-l.

Nu fu prea greu. După sarcinile de dimineaţă, drumurile li se despărţiseră. Jessica dispuse de o după-amiază liberă, în timp ce Carl se întreţinu cu confratele său. Tânăra fată profită să se ducă la magazine. Fu încântată să găsească nişte haine frumoase care să-i îmbogăţească garderoba. La urma urmei, voia să fie demnă de reputaţia doctorului Carl Harvey, în timpul excursiei la cascada Niagara.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, Jessica fu anunțată că prințesa Karine era gata să-l întâlnească pe doctorul Gregory.

- îmi pare rău că am provocat toată această neplăcere, mărturisi ea. Eram convinsă că acest nou examen i-ar putea dăuna copilului.

-N-ai de ce te teme. Doctorul Gregory este un obstetrician extrem de competent.

Când cele două femei ajunseră în aripa medicală, Carl dăduse liber întregului personal, astfel încât nimeni nu avu nici o bănuială. După prezentările obişnuite, Jessica o pregăti pe prințesă. Simțind neliniştea pacientei sale, o ținu de mână în timp ce cei doi medici se aplecaseră asupra tinerei femei.

După un timp, Jessica bănui că cei doi bărbați erau îngrijorați. Până la urmă, aceştia se retraseră în încăperea vecină şi Jessica le percepu sunetul înăbuşit al vocilor prin peretele despărțitor.

- Ce se întâmplă? întrebă prințesa. De ce nu-mi spun ce-i frământă?

- Probabil nu este important şi orice ar fi...

Sosirea lui Carl puse capăt explicațiilor incomode.

- Karine, Jim şi cu mine suntem de acord asupra unui punct: ai colul prea dilatat, ceea ce se poate dovedi primejdios. Aşa că ne-am hotărât să-l închidem cu ajutorul a ceea ce se numeşte serclaj. Astfel, vom evita orice incident până la data când vei naşte.

Jessica scoase un oftat de uşurare. Cunoştea această metodă de a

îndepărta orice risc de avort. Adună repede materialul necesar, apoi se întoarse lângă prințesă, pe care n-o mai părăsi pe toată durata intervenției. In timp ce lucra, Carl explica în şoaptă fiecare mişcare.

- Ai fost foarte curajoasă, trase concluzia, când totul se terminase.

Prințesa părea epuizată.

- Mulțumesc mult, murmură aceasta. Sunt fericită că ați descoperit ce nu era în ordine. Presimțeam asta, dar refuzam să accept.

Doctorul Gregory îi adresă un zâmbet prietenos. Uneori, pacientele erau mai puțin raționale.

- Este mai bine să priviți adevărul în față, Maiestatea Voastră. Şi acum, dacă binevoiți să mă scuzați, va trebui să mă întorc la spital. Carl, te voi suna pentru a afla dacă totul decurge normal, adăugă, dispărând pe culoar.

Jessica rămase lângă prințesă până când aceasta se simți mai bine. Puțin mai târziu, o însoți la ea.

- Rămâi să mănânci de prânz cu mine, propuse prințesa. Am nevoie să vorbesc cu cineva.

- Cu mare plăcere, dar va trebui să-l anunț pe Carl. Detestă să mă piardă din vedere, preciză Jessica râzând.

- Sunt sigură de asta. In acest caz, foloseşte telefonul interior. Louise, poți să serveşti. Domnişoara Diamond va prânzi cu mine.

Carl păru mulțumit de această invitație.

- Este perfect, Jess. Asigură-te că prinţesa se va odihni toată după-amiaza.

- Am înţeles. Când doreşti să cobor?

- Deocamdată nu este nici o urgenţă. Intenţionez să triez nişte hârtii cu Madeleine şi dacă este nevoie te voi chema, spuse doctorul închizând.

Jessica privi îndelung receptorul mut. Descoperea că detestă să rămână mult timp departe de Carl, chiar dacă o repezea..., ceea ce se întâmpla deseori. Ii plăcea să lucreze cu el, lângă el, să-şi confrunte ideile cu ale sale...

- Sper că-ţi place somonul, spuse prinţesa, întrerupându-i astfel şirul gândurilor.

In acea clipă, Jessica observă tava pe care Louise tocmai o aşezase în faţa sa. Felii subţiri de pâine de secară erau aranjate frumos lângă farfurie. Intr-un colţ, o cupă de cristal conţinea fragi şi kiwi.

- Pare delicios!

Zâmbitoare, prinţesa îşi concedie camerista. Discutară apoi cu însufleţire, prinţesa părând fericită că-şi depăşise teama şi înfruntase acest examen medical.

- Imi place acest doctor Gregory, totuşi nu voi accepta să-l văd în absenţa lui Carl. Am atât de multă încredere în el.

- Este un medic foarte bun, admise Jessica.

- Cel mai bun! Mi-aş pune viaţa în mâinile sale. De altfel, nu înţeleg cum s-ar putea îndoi cineva de integritatea sa. Oh! Poate nu

ar fi trebuit să vorbesc despre asta, dacă nu eşti la curent.

Jessica inspiră adânc.

- Ce s-a întâmplat exact?

- Ei bine... Când conducea acea întreprindere farmaceutică, un incident regretabil a costat viaţa unui student. După câte ştiu, ancheta durează încă, dar Carl a demisionat imediat. In acea perioadă i-a propus George să organizeze centrul nostru medical. Avusese mereu intenţia, iar această afacere n-a făcut decât să grăbească lucrurile.

Prinţesa se pierdu în laude asupra medicului său favorit, dar Jessica n-o mai asculta. Oare de ce părăsise Carl Chemico? De bunăvoie, cum sugerase Karine, sau fusese concediat?... Şi de ce ancheta nu fusese totuşi închisă?

- Te simţi bine, Jessica? Eşti atât de palidă, deodată!

- Mă simt foarte bine. Ce spuneai?

- Afirmam că de fapt Carl este incapabil de vreun subterfugiu, dar destul cu acest subiect. Dacă ne-am întoarce la călătoria voastră?

Işi petrecură restul după-amiezii planificând excursia, de la alegerea hotelurilor, până la avantajul blugilor pentru micile prinţese. Cum intenţionau să adauge o servitoare expediţiei, Jessica o propuse pe Julie, tânăra fată pe care o întâlnise la începutul sejurului său.

- Este o tânără studentă care îmi va fi de mare ajutor, îi explică prinţesei. Nu profesează această meserie decât pentru a-şi plăti studiile.

- Te las să-ţi alegi compania, Jessica. Mi se pare că veţi avea

nevoie şi de un şofer.

- N-are rost, s-ar putea mai ales să atragă atenția asupra prințeselor.

- In acest caz... de ce nu l-ați lua pe acel tânăr cercetător care-l ajută pe Carl în laborator? Oare cum se numeşte?

- Faci aluzie la Matthew Brearley? Cred într-adevăr că se preocupă prea puțin de ceea ce i se cere, în cazul în care este plătit. Oh! Să nu vezi în asta o critică, dar ca toți oamenii tineri este mereu în lipsă de bani. Cred că lui Carl i-a fost milă de el, de aceea i-a oferit această slujbă de vară. Se gândeşte să-l înroleze în echipa care-l va însoți în Reichenstein.

- într-adevăr, George mi-a vorbit despre el. Dacă îl luați, Carl va avea ocazia să-l cunoască mai bine. Când sunt relaxați, oamenii se dezvăluie mai uşor.

Jessica promise să discute despre asta cu Carl, apoi se pregăti s-o părăsească pe prințesă. îndată ce fu sigură că tânăra femeie se simțea bine, se retrase pentru a merge în aripa medicală.

Uşa lui Carl era întredeschisă, destul pentru a percepe zvonul unei conversații. Fără să vrea, se opri în prag, în loc să intre în birou.

- Sunt fericit că m-ai însoțit, Madeleine, o asigură vocea sinceră a lui Carl. Mă întreb cum m-aş fi descurcat fără tine.

- Este cel mai bun lucru pe care-l puteam face, replică încet secretara. Ai fost atât de bun cu mine, în toți aceşti ani... Am avut norocul să pot plânge pe un umăr de prieten.

Carl tuşi, ca pentru a-şi ascunde emoția, apoi peste încăpere se lăsă tăcerea. Oare o luase în brațe? se întrebă Jessica, încordată. Cum va reuşi să se retragă fără să fie auzită?

- Ar fi mai bine să ne întoarcem la muncă, spuse în sfârşit Carl.

Când maşina de scris începu să țăcăne, tânăra femeie scoase un oftat de uşurare. Numără până la zece, apoi porni înapoi până la uşile batante ale culoarului. Le împinse cât mai zgomotos posibil.

- Este cineva aici?

In spatele uşii biroului, medicul era aplecat asupra dosarelor, în timp ce secretara bătea la maşină cu zel. O clipă, Jessicăi i se păru că are imaginea tandrului lor interludiu.

- Putem discuta despre călătorie? îl întrebă imediat pe Carl.

Acesta păru că ezită.

- Suntem destul de ocupați... Pe de altă parte, tot va trebui s-o facem într-o zi. Madeleine, te-ar supăra să-ți continui treaba în biroul tău?

Țăcănitul încetă şi secretara întoarse spre infirmieră o față ostilă.

- Dacă vă gândiți că sunt în plus... insinuă adunându-şi lucrurile. Presupun că nu-mi vei cere să vă însoțesc în timpul călătoriei, Carl?

- Prefer să las clinica în grija ta atentă, răspunse acesta blând.

Oftând, Madeleine se îndreptă spre uşă. După ce ieşi, medicul aținti asupra Jessicăi o privire întrebătoare.

- Despre ce vrei să discutăm, Jess?

Tânăra fată îi aduse la cunoştință propunerile prințesei în cele

mai mici detalii. Carl fu imediat cucerit de ideea de a-i lua cu ei pe Julie şi pe Matthew.

-Ar fi într-adevăr cea mai bună ocazie să-l cunosc pe acest tânăr... Ce crezi despre el, Jess? Poți să vorbeşti fără teamă, deoarece i-am dat o jumătate de zi liberă.

Iar el a profitat de asta pentru a se bucura de compania Madeleinei, se gândi tânăra fată cu tristețe. încercă să se concentreze asupra tânărului Matthew.

- Munceşte din greu, are un caracter frumos, este amabil. Pe scurt, îmi place.

- Nu-l găseşti puțin prea... calm?

- Doar când lucrează, dar asta mi se pare o calitate.

- Fără îndoială. Ei bine, dacă am trecut în revistă problema, voi termina ceea ce am început cu Madeleine.

Jessica îi adresă medicului un zâmbet mieros.

- Mai ales n-aş vrea să-ți iau mai mult timp, murmură.

în încăperea vecină, țăcănitul încetase. în schimb, pocnetul tocurilor înalte se apropie de uşă. Nu avea nici un motiv să-şi impună prezența, se gândi tânăra fată, întâlnindu-se în uşă cu secretara lui Carl.

Zilele următoare fură consacrate pregătirilor. Surescitate, micile prințese nu încetau să-i cheme sub cele mai diferite pretexte. Şi în timp ce se făceau valizele, trebuia să se asigure că prințesa va fi supusă unei supravegheri medicale. Doctorul Gregory acceptase să ia asupra lui acest lucru, dar refuzase să-şi mai ascundă identitatea mult

timp.

- Nu voi mai reîncepe mascarada, îi spuse lui Carl. Dacă prințesa dorește să mă vadă, va trebui să admită că secretul său poate fi divulgat. Sarcina are toate șansele să se desfășoare normal, așa că nu văd de ce ar tăcea mai mult timp. Dacă persistă să rămână în cameră, bârfele nu vor întârzia să circule.

Carl era de aceeași părere cu confratele său, totuși îi ceru să mai respecte dorințele prințesei. In sfârșit, călătorii părăsiră locuința princiară.

Când mașina cobora aleea, cu Matthew la volan, Jessica scoase un oftat de ușurare. Pregătirile n-ar fi necesitat mai multă atenție dacă ar fi trebuit să plece în cucerirea muntelui Everest, se gândi amuzată.

- Pari fericită, constată Carl zâmbindu-i peste capetele micuțelor prințese.

- Sunt mulțumită că, în sfârșit, am plecat. In ultimul timp, mi s-a întâmplat deseori să mă îndoiesc.

- Ai fost perfectă.

- Mulțumesc, murmură tânăra fată, privind afară.

Complimentele lui Carl erau rare, dar sincere. Își dădu seama cu o strângere de inimă că-i căuta tot mai mult aprobarea.

La vamă, fetițele nu întârziară să se agite. Un lung șir de mașini aștepta și ele își pierduseră răbdarea.

- Este prețul incognitoului, le explică amabil Carl. Voiați să cunoașteți lumea, acum trebuie să aveți răbdare. Când va fi rândul nostru să arătăm pașapoartele, să mă lăsați pe mine să vorbesc.

O clipă mai târziu, ofițerul păru năucit când realiză identitatea fetițelor, dar actele erau în regulă şi-i lăsă să treacă.

- Sper că nu va vorbi nimănui despre vizita noastră, oftă Carl când porniră pe Ambassador Bridge cu direcția Windsor.

- Priviți râul! strigă Charlotte. Vezi vapoarele mari, Helene?

Cele două fetițe luară fiecare câte o mână a lui Carl, impresionate de această vedere spectaculoasă. Când se liniştiră, acesta le descrise anumite locuri din împrejurimile Niagarei.

Jessica zâmbea ascultându-l. Va fi un tată perfect. De altfel, era curios că nu se căsătorise încă... Dar poate era! Ideea aceasta nu-i venise niciodată. Ştia atât de puține despre el! Cu inima strânsă, se lăsă pe spate şi închise ochii. In ciuda bănuielilor pe care le nutrea, nu se putea împiedica să-l iubească... Departe, de foarte departe, îl auzi pe Carl explicându-le prințeselor cum apele Niagarei se revărsau într-un zgomot puternic. Legănată de acea voce gravă, adormi.

Visă că fusese luată de un vârtej din ce în ce mai rapid. Pe mal se afla un bărbat... Carl! Il striga, dar el refuza să-i vină în ajutor, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Carl! strigă, trezindu-se.

Acesta îi luă imediat mâna.

- Jess, ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Probabil că am adormit.

Văzând fața din coşmar atât de aproape de a sa, se înfioră. Totuşi nu mai era zeflemitoare şi ostilă, ci îmblânzită de o tandră solicitudine.

- Trebuie să fii epuizată, spuse Carl blând. Matthew, fii atent la ieşirea apropiată, vom căuta un han mic. Prefer să evităm cafenelele aglomerate.

- Dar vreau un hot dog! strigă Helene. N-am mâncat niciodată şi mama mi-a spus...

- Dacă asta vrei, vei avea unul, dar într-un loc liniştit, o întrerupse ferm medicul.

Matthew se angajă pe un drum perpendicular pe şosea, apoi rulară timp de câteva minute până la un oraş mic, adormit. Chiar şi pisica încolăcită pe pragul restaurantului nu se deranjă când trecură peste ea.

Prințesele observau cu curiozitate sala veche, în timp ce Carl le împingea până la o masă. Nu era clădirea mică şi cochetă pe care sperase s-o găsească, dar cel puțin vizita lor va trece neobservată.

In afară de tânăra chelneriță care apăru din bucătărie, locul era pustiu.

Helene puse imediat mâna pe meniul din plastic.

- Aş vrea un hot dog, declară.

- Ar trebui să-l laşi pe tata să aleagă, o sfătui angajata.

- Nu este tatăl meu, tata este...

- Aduceți un hot dog acestei fetițe, interveni Carl foarte repede. Ceilalți vom lua supa de legume a casei, dar şi mâncarea zilei.

- Ceea ce apreciez la dumneavoastră, domnule, sunt deciziile rapide, observă Matthew zâmbind.

Aşezat în fața patronului său, părea mai relaxat decât de obicei,

cu cămaşa roşie şi blugii prespălaţi.

- Unele probleme, ca alegerea unei haine sau a unei mâncăruri, nu pretind tergiversări îndelungate. In schimb, mi se întâmplă să ezit ore întregi, ba chiar zile sau luni, când este vorba despre o treabă importantă. In cele din urmă, eşti obligat să te încrezi în propria judecată.

- Ce înţelegeţi oare printr-o treabă importantă? întrebă Julie cu o voce nervoasă.

De la plecare, era prima dată când îndrăznea să i se adreseze doctorului Harvey. Când Jessica îi propuse să-i însoţească, fusese îngrozită, dar era de preferat decât să continue să măture locuinţa princiară. Aşa că acceptase, totuşi nu era foarte sigură de poziţia sa ierarhică, aici.

Medicul îi zâmbi. Deşi Julie fusese întotdeauna guralivă în calitate de pacientă, nu rostise nici un cuvânt de când plecaseră din Detroit. Era uşurat să vadă că se destinsese puţin. Anorexia ei părea să aparţină trecutului, îşi spuse cu satisfacţie.

- Imi pui o întrebare capcană, îi răspunse în cele din urmă.

- Noi avem dificultăţi în a lua unele decizii, interveni Jessica. Fără îndoială, Julie vrea să ştie ce te face să eziţi timp de zile sau luni.

Realizând brusc că se exprimase cu o voce tensionată, Jessica roşi. Ceea ce începuse ca o conversaţie banală, se transformase din nou în iscodire.

Medicul îşi aţinţi asupra ei nişte ochi duri.

- Este vorba despre probleme de viaţă sau de moarte. De

exemplu, trebuie să mențin în viață în mod artificial un pacient, sau să-i întrerupi îngrijirile? Trebuie să-i anunți unui bolnav că nu-i mai rămân decât câteva săptămâni de viață? Operația este de luat în considerare, dacă nu oferă decât perspectiva unei vieți lipsite de puteri? Când ai de înfruntat asemenea probleme de conştiință, toate celelalte par derizorii.

O tăcere apăsătoare se lăsă în sală. Amenința să se prelungească, dar vocea stridentă a Helenei sparse tensiunea.

- Priviți pisica!

Uşurată, Jessica privi în direcția indicată de micul deget.

O pubelă din plastic în culori vii era instalată lângă un armoniu vechi. Dar cel mai ciudat era că, la intervale regulate, capacul i se ridica, descoperind micul cap gri al unui pisoi.

- Vreau să-l mângâi! exclamă Helene.

Sosirea hot dogului atât de mult aşteptat îi schimbă planul. Pe durata mesei, conversația fu în mod deliberat uşoară. Vizibil, Carl făcea tot posibilul pentru a crea o atmosferă de vacanță, iar Jessica se hotărî să nu-l mai hărțuiască la tot pasul.

- Este mult mai bine decât îndrăzneam să sper, spuse medicul văzând-o muşcând dintr-o pară zemoasă.

Tânăra fată dădu din cap. Supa fusese delicioasă şi friptura de pasăre în sos de vin excelentă. Carl plăti nota şi apoi trecură din nou peste pisica adormită.

- N-a fost "Turnul de argint", cum pretindea firma, dar a meritat

ocolul, constată Carl când urcară în maşina roşie, mare.

Un concert de voci ghiftuite îi răspunse. Instalată lângă Matthew, Julie îi aruncă o privire medicului. In timpul mesei, îl descoperise într-o lumină nouă. Domnişoara Diamond era mai uşor accesibilă, dar nu ştiuse niciodată ce gândea doctorul Harvey. Era fericită să-l descopere atât de omenos şi atât de cordial. Era intrigată de raporturile sale cu tânăra asistentă. Sau păreau a fi la cuţite, sau îşi zâmbeau ca nişte îndrăgostiţi...

La sfârşitul după-amiezii ajunseră la hotelul "Niagara-Lake". Fetiţele dormiseră două ore, atât de bine încât erau din nou proaspete, bine dispuse şi puţin agitate. In ciuda oboselii, Jesica se străduia să fie calmă. Hotărâse că Julie va dormi cu ele, dar camera tinerei infirmiere comunica printr-o uşă cu a lor.

- Să nu eziţi să mă chemi în caz de nevoie, îi spuse Juliei, retrăgându-se.

Julie şi Matthew se oferiră să le plimbe pe prinţese prin parcul care împrejmuia hotelul. Uşurată să conteze un timp pe cei doi tineri, Jessica închise uşa de comunicare.

Deschise fereastra, ceea ce opri imediat aerul condiţionat. Un parfum de trandafiri urca dinspre straturi. Atenţia îi fu atrasă de o grădiniţă orientală, unde poduri mici din lemn treceau peste nişte pârâiaşe. Luminată de razele soarelui care apunea, zări o siluetă masculină. Imediat, inima începu să-i bată mai repede, ca de fiecare dată când nu se aştepta să-l vadă pe Carl. Văzând că părea anormal de

obosit, îşi dori să fie lângă el, pentru a-l încuraja.

Cât trebuia s-o urască pentru că îl hărţuia astfel! Dacă măcar ar accepta să-i spună ce ştia, l-ar lăsa în pace. La terminarea contractului, va ieşi din viaţa lui şi nu-l va mai vedea niciodată...

In acea clipă, văzu un necunoscut înalt, abordându-l pe medic. Incepură să discute, ca şi când Carl aşteptase această întâlnire. Totuşi, aruncau în jurul lor priviri neliniştite, care o intrigară pe tânăra fată. Inchise cu prudenţă fereastra, sigură că, dacă ar fi surprins-o pe cale să-l spioneze, Carl ar fi furios.

Capitolul 1

Bubuitul asurzitor o copleşi pe Jessica în clipa când deschise portiera maşinii. Matthew parcase în josul colinei, cât mai aproape posibil de Niagara. Micuţele prinţese ţopăiau literalmente pe loc. Grijulie, Jessica luă mâna Helenei, hotărâtă să n-o piardă din ochi. Işi petrecuse o parte a nopţii îngrijindu-i astmul şi voia să evite ca agitaţia să declanşeze o nouă criză.

- Mă voi ocupa eu de Helen, dacă tu ai grijă de Charlotte, îi propuse lui Carl.

- Ne-am înţeles. Julie şi Matthew, cred că nu vom avea nevoie de voi în timpul orelor următoare. Profitaţi să vă relaxaţi, în timp ce noi vom fi ca orice domn şi doamnă care au ieşit cu copiii.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Matthew zâmbind.

- Nu-mi mai spune "domnule" aici. Sunt doar bunul şi bătrânul

Carl, nu uita.

Tânărul bărbat dădu din cap.

- Vino, Julie! exclamă vesel, strecurându-şi o mână sub braţul tinerei fete.

- Ce înseamnă să fii tânăr, comentă Carl, făcând complice cu ochiul în direcţia Jessicăi.

- Biet moşneag! Crezi că vei putea ajunge şontâc-şontâc până la cascadă?

- Va trebui să mă ajuţi...

Coborâră panta până în locul unde râul se rostogolea într-un tumult înspumat. Imediat, fetiţele începură să strige de bucurie.

- Nu cred că înşelăm pe nimeni cu pretenţiile noastre de familie, şopti Carl la urechea tinerei fete. Pari mult prea tânără pentru a le fi mamă.

Cum o strângea lângă el, Jessica încercă să se elibereze.

- In acest caz, de ce continuăm să ne prefacem? dori să glumească.

- Nu încerca să-mi scapi, continuă Carl pe acelaşi ton. Să însoţesc trei fete frumoase, ce mi-aş putea dori mai mult?

- Eşti bine dispus, astăzi.

In acea clipă, dădură colţul colinei şi cascada Niagara le apăru în toată splendoarea ei. Jessica se opri brusc.

- Este într-adevăr impresionant!

Erau înconjuraţi de o mulţime de spectatori, totuşi Jessicăi

i se păru că ea şi Carl erau singurii care simțeau magia clipei prezente. Soarele de dimineață strălucea pe malul american, în timp ce pe coasta lor canadiană, se formase un curcubeu deasupra valurilor agitate.

- Vreau să mă apropii de apă! strigă Charlotte trăgându-l pe Carl de braț. Să mergem mai aproape, te rog.

- Ti-ar plăcea să mergi sub cascadă? sugeră medicul.

Zâmbi la vederea chipurilor extaziate ce se întoarseră spre el, apoi îşi conduse însoțitoarele de-a lungul unei cărări care ducea până la intrarea în tunel. Pentru prima dată, Helene păru înspăimântată. Strânse mai tare mâna Jessicăi când coborâră într-o peşteră întunecoasă în care erau atârnate nişte impermeabile.

- Nu vreau să îmbrac asta! se smiorcăi Helene în timp ce persoana ce avea în grijă vestiarul, căuta o haină de mărimea sa.

- Va trebui, draga mea, remarcă angajata. Cum te cheamă?

- Helene. Mama n-a putut veni pentru că...

Jessica se grăbi să distragă atenția copilei, încheindu-i impermeabilul.

- Este perfect! Vino, Helene.

Un minut mai târziu, dispăruseră într-un ascensor, care-i ducea în adâncurile pământului. Inghesuită lângă Carl, Jessica ridică ochii spre el, gândindu-se că era greu de recunoscut onorabilul medic în îmbrăcămintea aceea ciudată. Dar ochii îi rămâneau aceiaşi, sub gluga din plastic galben. Intorcându-se, remarcă un bărbat înalt, lângă uşi. Insistase să intre în ultima clipă, deşi liftierul obiectase că

avea cabina deja plină. I se păru că-l recunoaşte.

Oare unde îl mai văzuse? Cu o ciudată strângere de inimă, realiză că individul nu-l scăpa din ochi pe Carl... Şi brusc, îl recunoscu. Era bărbatul care-l abordase pe Carl în grădina orientală! Dar în acest caz, de ce medicul nu-i făcea semn?

Indată ce uşile se deschiseră, valul de turişti se revărsă într-un tunel întunecat. Deasupra capetelor lor, părea că tună.

- Suntem sub cascada Niagara, explică ghidul cu voce puternică, pentru a domina zgomotul.

In acea clipă, Jessica îşi dădu seama că avea câte o prinţesă agăţată de fiecare braţ şi că medicul dispăruse. Vru să-l caute, dar mulţimea o împingea înainte, grăbită să regăsească lumina zilei. Când ajunseră în spatele perdelei groase a cascadei, Charlotte vru să se elibereze din strânsoarea Jessicăi, care refuză să-i dea drumul. Cât despre mica Helene, părea fascinată de spectacol şi nu strigă când fu stropită de apă. Simţind-o frisonând, tânăra infirmieră fu cuprinsă de nelinişte. Nu era frig, dar umezeala înconjurătoare se putea dovedi periculoasă. Luând copila în braţe, o trase pe cea mai mare spre ieşire.

Nişte braţe puternice o uşurară de povară.

- S-ar spune că ne-am pierdut, observă Carl cu voce calmă.

- Credeam că ne-ai abandonat, replică Jessica pe acelaşi ton.

Fără să pară că-i auzise remarca, medicul porni cu paşi repezi, strângând lângă el o fetiţă încântată. Tânăra fată îl urmă, ţinând-o încă ferm de mână pe Charlotte.

Când ieşiră din peşteră, aerul li se păru extrem de cald.

- Presupun că ați mânca un hot dog, sugeră Carl celor două fetițe care scoaseră mici exclamații de plăcere.

- Va fi greu de păstrat acest regim când ne vom întoarce la Detroit, observă Jessica.

- Sunt în vacanță, morocănoaso!

Tinerei fete i se părea că buna sa dispoziție este puțin forțată, ca şi când ținea să-şi facă uitată dispariția de moment. Ajunseră în fața restaurantului a cărei firmă anunța că acolo se găseau cei mai mari hot dogi din regiune.

Oclipă mai târziu, Jessica se amuza de eforturile făcute de micuțele prințese pentru a mânca acei mastodonți. Se întoarse spre Carl, care-i zâmbi.

- Chiar părem nişte părinți fericiți, spuse acesta punându-şi mâna peste cea a însoțitoarei sale.

Această atingere trezi în ea dorința arzătoare de a savura o clipă de intimitate cu el. Ridicând ochii spre medic, observă în adâncul ochilor de culoare închisă o licărire ciudată şi de neînțeles.

- Dar părinții lor fericiți au nevoie şi ei să fie între patru ochi. Vrei să cinezi cu mine în seara asta, Jessica?

Aceasta se îndemna la calm.

- Ca ieri, presupun, adică... toți împreună.

- Cu siguranță, nu! Patru adulți luptând cu două fetițe îndărătnice, am altă concepție despre relaxare!

- In acest caz, ce propui?

- Prințesele vor putea lua o gustare consistentă la sfârşitul după-amiezii, apoi se vor culca devreme. Le vom lăsa sub supravegherea lui Matthew şi a Juliei, în timp ce noi vom merge la restaurantul hotelului. Acestor doi tineri le place atât de mult să fie unul în compania celuilalt, încât nu se vor plânge.

Cu inima palpitând, Jessica se cufundă în ochii căprui şi strălucind de maliție.

- Evident, vom fi foarte aproape... Cred că m-ai convins.

Carl îi strânse mâna înainte de a se întoarce spre fetițe cu un zâmbet glumeț.

- Credeți că le veți da de capăt?

La sfârşitul zilei, prințelese se arătară irascibile şi dificile. Soarele era încă sus pe cer, dar erau obosite de plimbare.

- Şi mâine este o zi, spuse Carl împingându-le spre maşină. Matthew şi Julie îi aşteptau în interior, cu toate geamurile coborâte. Păreau fericiți, dar frânți de oboseală.

- V-ați distrat bine? îi întrebă Jessica.

Julie oftă.

- A fost formidabil, dar de-abia aştept să fiu sub duş.

- Şi noi, spuse Carl instalându-le pe fetițe în spate. Apoi ne vom putea întâlni toți la piscina hotelului.

Soarele care apunea aureola în roşu culmile stejarilor, când Jessica închise fereastra. Nici un zgomot nu mai venea din camera prințeselor, doborâte după ultimele zbenguieli în piscină. Cât despre

Julie şi Matthew, stăteau în micul salon al fetiţelor, foarte fericiţi unul în compania celuilalt.

In picioare în faţa dulapului cu oglindă, tânăra fată îşi examină cu îngrijorare imaginea. Oare jupa nu era prea scurtă? Când cumpărase acest costum negru la Detroit, vânzătoarea o asigurase că era ultima modă. In magazin i se păruse perfect, dar acum... avea impresia că-şi arată trupul în mod indecent. Aruncă o ultimă privire siluetei armonioase, chipului luminos pe care străluceau nişte imenşi ochi albaştri, deasupra unui nas mic, obraznic. Cel puţin lui Carl îi plăcea părul lung, blond, lăsat pe umeri. Nu-i mai rămânea decât să aştepte ca partenerul său să vină s-o ia.

Răsfoia distrată o revistă când se bătu la uşă. In loc să alerge spre uşă, cum şi-ar fi dorit enorm s-o facă, se strădui să meargă să deschidă fără grabă.

- Deja? făcu ea cu o mirare bine jucată.

Nemişcat, Carl o contempla cu un fel de nesaţ. Inconştientă de seducţia sa, Jessica ridică privirea neliniştită.

- Nu-ţi... plac astfel îmbrăcată?

- Să mergem să cinăm, tânără naivă.

Jessica luă braţul pe care i-l oferea, apoi porniră printr-un labirint de culoare la capătul căruia găsiră în sfârşit restaurantul. Conversaţia veselă a însoţitorului său contribui la liniştirea Jessicăi. Când chelnerul îi conduse la masa lor, îşi regăsise complet siguranţa.

- Imi place mult acest decor! oftă tânăra fată.

Lumina era atât de scăzută, încât pe alocuri sala era cufundată în

întuneric. Totuşi, lumânările răspândeau o lumină plăcută, care înfrumuseța fețele şi făcea să strălucească tacâmurile de argint.

Buchete splendide înveseleau fețele de masă imaculate şi acordurile plăcute ale unui concert de Rahmaninov se auzeau din difuzoarele ascunse în ornamentele în formă de frunze.

- Sunt fericit că-ți place. Incepusei să semeni cu o mamă de familie, istovită. Dar acum... Ce transformare! Eşti încântătoare, Jess.

Aceasta binecuvântă obscuritatea care-i ascundea îmbujorarea.

- Mulțumesc...

Savurară relaxați Martiniurile comandate de Carl, apoi mâncară o salată cu bucățele de pâine prăjită, urmată de o friptură de carne de vită cu smântână şi piper, specialitatea hotelului.

- Să facem o pauză înainte de desert, propuse Carl. Nu suntem grăbiți... Seara de-abia a început.

Jessica îi zâmbi tulburată. La lumina lumânărilor părea şi mai seducător şi foarte tânăr, ca şi când se hotărâse să-şi uite grijile pentru un timp.

- Aveai dreptate, spuse tânăra fată foarte încet, aveam nevoie să ne relaxăm.

Carl își puse mâna lungă peste cea a Jessicăi.

- Imi place să te văd astfel, Jess. Eşti dintre acele tinere persoane pe care trebuie să le amuzi pentru a le scoate din preocupările lor. Acel... prieten despre care mi-ai spus că-ți era foarte apropiat, era oare Chris Douglas?

Inima Jessicăi îşi spori ritmul.

- Nu l-am cunoscut foarte mult timp. La început, îmi plăcea... Dar apoi, s-a dovedit prea posesiv. Am încercat să ne despărţim în ziua... în ziua morţii sale. Dacă trăia, am fi putut discuta... Nu merita să moară astfel.

- Sunt dezolat.

- Dezolat? repetă tânăra fată retrăgându-şi mâna. Asta nu-l va aduce înapoi la viaţă.

O profundă tristeţe marca frumosul chip al medicului.

- Nu. Ascultă, nu-mi mai este foarte foame. Să trecem peste desert, pentru a bea o cafea în camera mea.

Aşadar, iar se eschiva! se gândi cu mânie Jessica. Dar cel puţin reuşise să-i zdruncine siguranţa. De data aceasta, nu-i va mai scăpa.

- De acord, spuse ridicându-se.

Deşi păru surprins de plecarea lor grăbită, chelnerul nu făcu nici un comentariu. Imediat ce Carl semnă nota de plată,

i se alătură însoţitoarei sale în faţa ascensorului. Jessica se aşeză într-un fotoliu, în timp ce gazda sa comanda cafeaua prin telefon. Nu rostiră nici un cuvânt până când o tânără chelneriţă le aduse o tavă. După ce plecă, Jessica atacă:

- Bun! Măcar eşti dezolat. Incepusem să cred că eşti de marmură, remarcă tânăra fată cu răceală.

- Dimpotrivă. Ideea că această viaţă tânără s-a întrerupt atât de brutal, m-a chinuit zi şi noapte.

- Dar cum s-a întâmplat?

- Nu ştiu. El nu trebuia să experimenteze acel lot de insulină. Eu

însumi am scris pe dosarul său că era inapt.

- De ce?

- Pentru că diabetul său era prea uşor pentru a suporta un remediu atât de puternic. Decesul a fost cauzat de o doză excesivă din acest nou produs, dar nu ştiu cine i l-a administrat, preciză Carl, cu fața aproape cenuşie.

- Dar erai răspunzător!

- Intr-adevăr. Din acest motiv am demisionat.

Jessica luptă împotriva dorinței de a i se repezi în brațe, pentru a-i alina durerea. Poate nu încearcă decât să mă îmbuneze? In acest caz, a reuşit, se gândi tânăra fată ridicând mâna pentru a atinge obrazul lui Carl.

- Nu ştiam că ai fost atât de puternic impresionat... Ințelegi, Chris n-a avut familie. Aşa că, m-am gândit că era de datoria mea să aflu adevărul.

Carl zâmbi cu tristețe.

- Ai făcut o treabă bună, Jess, dar nu merge mai departe. S-ar putea să faci descoperiri puțin plăcute.

In timp ce rostea ultimele cuvinte, o trase spre el şi o sărută pe frunte. Intrigată, Jessica ridică ochii spre el.

Il văzu ca prin ceață aplecându-se şi apoi puse stăpânire pe gura sa cu pasiune.

Innodându-şi brațele în jurul gâtului său, tânăra fată răspunse fără rezerve sărutului. Când mâinile sensibile ale medicului îi parcurseră spatele, corpul Jessicăi se aprinse ca şi când în vene i se

revărsase o lavă fierbinte.

O bătaie în uşă îi readuse brusc la realitate. Jessica se smulse din brațele lui Carl. Oare cât timp rămăsese cuibărită în brațele lui? Lumea părea că se oprise în loc... Cu un fel de uimire imprimată pe față, Carl o lăsă să se îndepărteze.

- Aşază-te. Mă duc să deschid.

Tremurând, Jessica se prăbuşi într-un fotoliu. Indată ce medicul deschise uşa, recunoscu vocea Juliei. Ințelegând că Helene se afla pradă unei crize de astm, sări în picioare.

- Vin imediat!

- Mergem amândoi.

Tânăra fată scotoci cu înfrigurare în poşetă în căutarea unui pieptene. In ciuda urgenței, nu putea merge la micuțele prințese roşie şi ciufulită...

O clipă mai târziu, pătrundeau în camera prințeselor. Jessica recunoscu imediat şuieratul tipic asmaticilor. Carl se afla deja la căpătâiul fetiței.

- S-a trezit brusc, explică Julie. Apoi a început să plângă, pentru că nu putea respira.

- Ii voi face o injecție. Domnişoară Diamond, aduceți-mi trusa. Relaxează-te, draga mea, adăugă adresându-se copilei, care-i zâmbi.

Jessica îi întinse medicului seringa, remarcând în trecere buzele albăstrii ale micii paciente. In timp ce-i murmura cuvinte alinătoare, Carl injecta antispasmodicul, apoi o luă pe Helene în brațe şi-i arătă cum să respire.

După câteva minute, cianoza aproape dispăruse. Jessica îl privea înduioşată pe înaltul doctor Harvey, legănând-o tandru pe mica prinţesă.

- Acum Helene se simte mai bine, spuse Carl în sfârşit. Totuşi, este de preferat să rămâi lângă ea, Jessica. Julie se va culca în camera ta.

- Desigur, încuviinţă tânăra infirmieră.

- Aşadar, ţi-o încredinţez pe Helene, domnişoară Diamond, dar să nu eziţi să mă chemi la cel mai mic semn îngrijorător.

Jessica îi fu recunoscătoare că adoptase acel ton profesional. Avea nevoie să se îndepărteze, să se gândească mai bine la ceea ce se produsese între ei. Totul se petrecuse atât de repede... I se părea că fusese luată de un curent mai puternic decât ea, totuşi nu visase niciodată...

- Noapte bună, murmură Carl îndreptându-se spre uşă, fără să privească în urmă.

După ce plecă şi Julie, Jessica se aşeză lângă Helene. Copila dormea profund, iar respiraţia îi era din nou normală. Tânăra fată se duse să stingă lumina, apoi se culcă pe patul lui Julie şi închise ochii. Imediat îi apăru chipul lui Carl şi în minte îi răsunară cuvintele pe care le rostise acesta.

- S-ar putea să faci descoperiri puţin plăcute...

Oare ce vrusese să spună?

Capitolul 8

In timpul următoarelor două zile, Jessica insistă ca Helene să se odihnească. Tot ceea ce o putea agita pe fetiță era evitat. La sfârşitul sejurului, se hotărâră să se îmbarce pe "Domnişoara ceții", un vapor care plimba turiştii pe Niagara.

- Helene are nevoie să iasă, declară ferm Carl şi tu la fel, Jessica.

Aceasta oftă.

- Mărturisesc că aş părăsi cu plăcere hotelul.

Cele două zile petrecute în compania unei fetițe posomorâte se dovediseră puțin cam grele, mai ales când ceilalți plecau în excursie. Dar era hotărâtă ca pacienta sa să fie perfect pusă pe picioare când se va aventura din nou în lume.

Intâlnind ochii lui Carl, se gândi că această izolare nu fusese întru totul negativă, deoarece îi permisese să evite să fie singură cu el. Când îşi amintea clipele pasionate pe care le împărtăşiseră, se întreba dacă medicul voise să-i înăbuşe bănuielile sub sărutări înflăcărate. Oricum ea greşise lăsându-şi inima să domine asupra rațiunii...

Când se îmbarcară pe "Domnişoara ceții", li se distribuir' din nou impermeabile.

- De data aceasta sunt negre, observă Julie. Nu este o culoare foarte potrivită!

- Eşti încântătoare! o complimentă imediat Matthew.

Tânăra fată ridică spre el nişte ochi surprinşi. Aceste câteva

zile fuseseră cele mai fericite din viața sa şi datora această fericire neaşteptată lui Matthew. Spera doar că nu se va schimba față de ea când se vor întoarce la Detroit...

Exact în clipa când trecură pasarela de îmbarcare, Jessicăi i se păru că-l zăreşte pe necunoscutul din tunel. O clipă mai târziu, îşi reproşa această obsesie. Toată lumea semăna, deformată de acele impermeabile inconfortabile. Carl avea dreptate: avea nevoie de relaxare, deoarece până la urmă îşi va pierde simțul realității.

Luând cu el greaua încărcătură umană, vaporul se îndepărta de chei. în ciuda protestelor sale, Helene era cocoțată pe umerii lui Carl. Mulțimea era atât de înghesuită, încât acesta se temea să nu aibă greutăți în a respira, dacă o aşeza pe punte. în apropierea cascadei, "Domnişoara ceții" începu să se legene. Cum se apropia de rostogolirea furioasă a valurilor, pasagerii speriați se aşteptau să se răstoarne dintr-o clipă în alta.

- Vedeți de ce ni s-au propus impermeabile, spuse Carl râzând.

Cu fața acoperită de picături fine, Jessica îi zâmbi. Spera ca vaporul să facă stânga-mprejur, deoarece părea imposibil să se mențină la suprafața acestui cazan care fierbea. In sfârşit, "Domnişoara ceții" fu de acord să se îndepărteze.

- Uf! oftă tânăra infirmieră. A fost minunat, dar puțin înspăimântător.

- Nu te îngrijora. Căpitanul face această manevră de mai

multe ori pe zi şi n-a comis niciodată nici cea mai mică greşeală.

- Mă întreb unde sunt îndrăgostiții noştri, i-ai văzut, Carl?

- Cu siguranță, nici măcar n-au observat că ne-am îndepărtat de chei. Probabil se plimbă mână în mână, şoptindu-şi mici nimicuri.

Tânăra fată începu să râdă. Era nostim să şi-i imagineze pe Julie şi pe Matthew pierduți unul în contemplarea celuilalt, în timp ce vaporul se legăna pe valurile zgomotoase.

- Se pare că dragostea face lucruri ciudate...

Licărirea tandră care tocmai se aprinsese în adâncul ochilor lui Carl îi întrerupse visarea cu voce tare.

- Sunt întru totul de acord cu tine, replică aceasta atât de încet, încât Jessica nu fu sigură că îl auzise bine.

Jenată, se întrebă cum oare să pună capăt acestei conversații primejdioase, când un strigăt tulbură atmosfera.

- Om peste bord!

Imediat, Carl o puse pe Helene în brațele Jessicăi.

- Mă duc să văd dacă pot să ajut.

Il văzu croindu-şi drum prin mulțimea care se înghesuia de-a lungul bastingajului. De altfel, un ofițer se străduia să o împrăştie.

- Eliberați trecerea, vă rog!

Un tânăr matelot plonjă, imitat de mai mulți alții. Jessica îi privea îndreptându-se în aceeaşi direcție, când vocea Juliei răsună în spatele său.

- Jessica, unde este Matthew? Nu reuşesc să-l găsesc! Era lângă mine şi, în secunda următoare nu l-am mai văzut.

- Calmează-te, o vei enerva pe Helene. Il vom găsi.

Cu preţul unui enorm efort, Julie reuşi să se controleze şi se sprijini de balustradă pentru a urmări operaţiunea de salvare. Era imposibil să se deplaseze, aşa că nu puteau decât să se străduiască să le liniştească pe micuţele prinţese care începuseră să se agite.

- Vreau să cobor de pe vaporul ăsta, declară Charlotte pe o voce plângăreaţă.

- Şi eu, se smiorcăi Helene.

- Nu va mai dura mult. Indată ce... Oh, Dumnezeule!

- Este Matthew! strigă Julie. Ii recunosc părul ondulat.

In timp ce se scotea din apă corpul inert, Jessica o lăsă pe Helene pe punte, pentru a o înconjura pe Julie cu braţul. Văzu unul dintre salvatori întinzându-l pe Matthew pe punte. Tânărul bărbat purta încă impermeabilul negru, dar îşi pierduse pălăria.

- Lăsaţi-l să treacă pe acest bărbat, este medic! strigă un marinar.

La vederea lui Carl, Jessica scoase un oftat de uşurare. Dacă cineva îl putea salva pe Matthew, el era acela, se gândi privindu-l aplecându-se peste înecat.

Julie era verde de teamă şi îşi răsucea mâinile.

- Oare ce-i face?

- Respiraţie artificială.

După câteva secunde, pieptul tânărului bărbat începu să se ridice. Carl se îndreptă, cuprins de o imensă uşurare. Matthew deschise ochii şi-l privi.

- Ce s-a întâmplat? bâigui.

- Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum, odihneşte-te. De pe culmea colinei, ajunse până la ei urletul unei sirene.

- Nu vreau să merg la spital, murmură Matthew.

Cum încerca să se ridice, medicul îl împiedică blând.

- Nu este decât o formalitate. Dacă totul este în regulă, te vor lăsa să ieşi. Crede-mă, îi voi împiedica să te țină mai mult decât trebuie.

Medicul îşi ținu cuvântul şi reuşi să grăbească formalitățile de spitalizare. Matthew se puse pe picioare foarte repede şi Carl putu să-l ducă rapid la hotel.

Jessica le culca pe micuțele prințese când se bătu la uşă. Işi petrecuse ziua liniştindu-le pe Julie şi pe fetițe, în timp ce Carl şi Matthew lipsiseră, aşa că începuse să se simtă la capătul puterilor. Se grăbi să deschidă şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet încântat la vederea lui Carl.

- In sfârşit!

Uitându-şi toate bunele hotărâri, se repezi în brațele sale. In secunda următoare vru să se îndepărteze, dar Carl o reținu de umeri, pentru a o săruta pe frunte.

- Ce primire! Să trag concluzia că eşti fericită să mă vezi?

Fără măcar să se întoarcă, Jessica percepu uimirea fetelor.

- Cum se simte Matthew?

- Se simte bine. Tocmai l-am culcat în camera sa. Voiau să-l țină peste noapte la spital, dar le-am jurat că voi avea grijă de el.

Cum făcuse câțiva pași în încăpere, fetițele i se agățară de brațe.

- S-ar crede că am lipsit timp de o lună.

- Asta pentru că am fost foarte îngrijorate, domnule, spuse foarte repede Julie. Oare l-aş putea vedea imediat pe Matthew?

Carl aținti o privire binevoitoare asupra feței mici îngrijorate.

- Doar o clipă... dar nu singură, adăugă medicul remarcând ochii strălucind de încântare. Te voi însoți imediat după ce le voi examina pe Charlotte şi pe Helene. Va trebui să-ți păstrezi calmul. Matthew are mai ales nevoie de odihnă.

- Ai descoperit cum s-a produs accidentul? întrebă Jessica.

- Matthew spune că nu-şi aminteşte nimic. Presupun că este încă sub şoc, dar că-i va reveni memoria. Deocamdată este inutil să i se pună întrebări. Principalul este că e bine, sănătos.

- Se va putea întoarce cu noi la Detroit?

- O noapte bună de somn şi nu va mai avea nimic. Evident, voi conduce eu, aşa că Matthew se va putea odihni în timpul călătoriei. Acum, lăsați-mă s-o examinez pe Helene.

Ingenunche lângă patul fetiței pentru a o asculta cu stetoscopul. Când se îndreptă, părea mulțumit.

- Totul este în regulă. Doreşti să te întorci în camera ta, domnişoară Diamond?

- Prefer să rămân aici.

- Cum doreşti. Vino, Julie, să mergem lângă Matthew.

Jessica îi privi ieşind din cameră. Nu voise să se apropie de Carl, părăsindu-le pe micuțele prințese. O străbătu un fior de dezamăgire. După clipele de intimitate care-i apropiaseră, această întoarcere la relațiile profesionale constituia un adevărat duş rece!

- Citeşte-mi o poveste! o rugă Charlotte.

Jessica zâmbi. Cu copilele, era sigură că nu se putea înduioşa mult timp de soarta sa, se gândi cu uşurare.

Călătoria de întoarcere părea fără sfârşit. Jessica aruncă o privire peisajului, care de două ore nu mai varia. Erau pajişti vaste, printre care se ridicau uneori câteva case.

Işi ațintise privirea pe părul lui Matthew, aşezat în fața ei, lângă şofer. Tot nu reuşea să-şi explice cum survenise acel accident, deoarece măsurile de securitate i se păruseră perfecte pe "Domnişoara ceții". Dar deocamdată, Carl pretindea ca tânărul bărbat să fie lăsat în pace. Chiar şi Julie trebui să fie de acord să-şi înfrâneze curiozitatea.

Se ajunse în sfârşit la frontieră. După formalitățile de vamă, trecură râul care separa Statele Unite de Canada, şi curând, maşina pătrunse în parcul regal. Jessica scoase un imperceptibil oftat de uşurare, dar care fu sesizat de Carl.

- Trebuie oare să înțeleg că n-ai apreciat drumul, domnișoară Diamond?

- Trebuie să mărturisesc că perspectiva de a-mi relua sarcinile obișnuite nu-mi displace.

- Mi-ar plăcea să-ți iei mai întâi o zi liberă, dacă este posibil.

Sistemul video de securitate avertizase perechea princiară de întoarcerea copilelor. Când Carl parcă în fața locuinței, prințul și prințesa coborau treptele de la intrare. Fetițele țâșniră pur și simplu din vehicul, pentru a se arunca în brațele părinților.

- Cum te simți? o întrebă până la urmă Jessica pe prințesă.

- Foarte bine, nu m-am simțit niciodată mai bine.

- L-ai chemat pe doctorul Gregory? interveni Carl.

- Nu, m-am comportat foarte bine. Vreți să intrăm?

Plimbă o privire îngrijorată în împrejurimi. De când talia i se îngroșase, se temea fără încetare de indiscreția vreunui jurnalist.

- Te voi consulta mâine dimineață, promise Carl înainte de a se întoarce spre Matthew. Du-te să te odihnești tinere, te voi vedea mai târziu.

- Este bolnav? se miră prințul.

- Nimic grav... Matthew înoată mai puțin bine decât își imagina, atâta tot.

Puțin șocată de această manieră de a prezenta faptele, Jessica ceru să se retragă și ea în cameră.

- Desigur. Vom vedea dimineață dacă avem foarte mult de

lucru. Domnişoara Diamond mi-a fost de mare ajutor, fără ea n-aş fi putut înfrunta dificultăţile călătoriei, adăugă, adresându-se prinţului.

- Eşti un bărbat norocos, constată acesta din urmă.

Roşie în obraji, tânăra fată se îndepărtă. Trebuia să fie singură, pentru a-şi pune ordine în gânduri....

Ziua următoare, Carl nu putu să-i acorde liberul promis. S-ar fi spus că toată lumea din casă aştepta întoarcerea lor pentru a se prezenta la clinică. în plus, trebuia consultată prinţesa şi să-l facă pe prinţ să se supună testelor de rutină. Doar la mijlocul după-amiezii tensiunea se relaxă.

- Nu bănuiam că acest post se va dovedi atât de obositor, oftă Jessica în faţa unui suc de portocale.

- Dar nu regreţi că ai venit?

Văzându-l aplecându-se spre ea cu o licărire de solicitudine în adâncul ochilor, se bucură că erau despărţiţi de birou. Imediat ce se aflau singuri, se simţea gata să comită orice nebunie...

- Nu regret nimic.

- în acest caz, însoţeşte-mă în Reichenstein! Vom forma o echipă extraordinară.

Jessica ridică spre el o privire nesigură. Dacă cel puţin ar fi putut fi sigură că...

- Văd că oferta mea îţi displace. Uită că ţi-am făcut-o.

încurcată, tânăra fată îşi aminti ce-i povestise Matthew, în

ajun. îi făcuse o vizită pentru a se asigura că nu-i lipsea nimic şi, spre marea sa surpriză, păru să-şi amintească limpede accidentul.

- Am sentimentul clar că am fost împins, dar doctorul Harvey pretinde că bat câmpii.

Şi acum, Jessica se întreba de ce oare medicul nu-i spusese despre această conversaţie.

- L-ai examinat pe Matthew, astăzi?

- Am fost să-l văd de dimineaţă, dar dormea încă.

- Şi-a regăsit memoria? întrebă Jessica pe un ton degajat.

- Mintea îi este confuză încă şi nu se pune problema să-l întrebăm.

Tânăra fată se ridică pentru a termina de aranjat. Deşi rămânea impasibilă, se simţea tulburată. Carl îi cerea implicit să-i acorde încredere, dar oare cum era posibil dacă misterul care îl înconjura devenea din ce în ce mai compact?

Capitolul 9

Intr-o călduroasă zi de septembrie, prinţesa Karine era pe cale să facă o baie de soare în parc, când un ziarist prea zelos urcă pe zid şi o fotografie. Indiscretul fu alungat imediat, dar fotografia apăru în presa locală. Se traseră imediat concluzii asupra îngrăşării sale şi, mai degrabă decât să nege evidenţa, tânăra femeie preferă să-şi anunţe sarcina în mod oficial.

Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului. Reporterii de televiziune fură îndepărtaţi cu fermitate, totuşi unii membri ai Casei Regale fură autorizaţi să acorde interviuri. Carl şi Jessica

fură, evident, foarte solicitați, dar se mulțumiră cu observații superficiale asupra stării prințesei, fără să dea nici un detaliu medical. In ochii lumii, totul se desfăşura perfect.

- Şi aşa trebuie să fie, repetă Carl când ultimul ziarist îi părăsise.

- Bineînțeles, întări Jessica.

Il observă pe medic ce-şi trecu distrat o mână prin părul negru şi des. Era din ce în ce mai indiferent față de ea, se gândi cu tristețe. De câteva săptămâni de-abia îi vorbea, doar dacă nu avea să-i pună vreo întrebare referitoare la un pacient. Vara era pe sfârşite şi încă refuza să le ducă pe micuțele prințese la Cape Cod.

Poate se temea să fie singur cu ea? In acest caz, nu avea nici un motiv să se neliniştească, deoarece era sigură că putea să se stăpânească. Dar de fiecare dată când îl privea, îşi simțea siguranța slăbind considerabil. Hotărî totuşi să-i pună întrebarea cu o nonşalanță bine simulată.

- Ai fixat data expediției la Cape Cod?

- Călătoria aceasta nu se pune în discuție.

Răspunsul o alarmă pe tânăra fată. Până acum, se mulțumise să evoce programul încărcat, dar era prima dată când îi opunea un refuz categoric.

- Dar ai promis!

- Dă-mi voie... Eşti singura care ți-ai luat un angajament. Trebuie să mă ocup mai întâi de recrutarea echipei mele.

- Nu le poți dezamăgi pe Charlotte şi pe Helene...

Era ultimul argument. Dacă nu era impresionat de dezamăgirea celor două fetițe, în acest caz nimic nu-l va convinge. Va trebui să aranjeze altfel.

- Dacă nu ne poți însoți, te-ar putea înlocui Matthew.

- Nu!

Cum ridicase spre el ochii uimiți, îi explică:

- Este prea tânăr pentru a-şi asuma o asemenea responsabilitate.

- Are douăzeci şi cinci de ani, ca mine.

- Dar nu are nici o experiență cu aceste familii princiare. Pe de altă parte, am nevoie să termine treburile pe care le-a început.

Dezamăgită, tânăra fată plecă ochii în pământ. Vocea blândă a medicului o făcu să tresară.

- Dacă această excursie este atât de importantă pentru Charlotte şi Helene, ar trebui să ne supunem voinței lor.

Inima Jessicăi bătu mai tare. Ştia că detestă să revină asupra hotărârilor sale.

- Mulțumesc, Carl. Micuțele vor fi atât de fericite! Mă duc imediat s-o anunț pe prințesă.

- Aşteaptă! spuse medicul, înconjurând biroul pentru a-i bara trecerea. Nu vom putea pleca înainte de sfârşitul lunii. In plus, prefer să călătorim cu avionul şi ajunşi acolo, să închiriez o maşină, ceea ce-mi va permite să reduc durata călătoriei. Mă voi

ocupa să organizez totul şi nu vom lua nici un membru al personalului. Vom face pentru a doua oară pe părinții fericiți, încheie zâmbind.

Tânăra fată se grăbi să ajungă la uşă, simțindu-şi bunele hotărâri slăbind. Cât timp Carl era indiferent, se putea crede tare, dar dacă îşi arăta față de ea tot farmecul, nu mai era sigură de nimic...

Indată ce părăsi aripa medicală, se îndreptă spre apartamentele princiare. La acea oră, prințesa îşi bea de obicei ceaiul, aşa că era momentul potrivit pentru a discuta cu ea.

Spre marea sa surpriză, prințul George şi ducesa se aflau cu tânăra femeie.

- Mă voi întoarce mai târziu, Maiestatea Voastră. Făcu gestul de a se retrage.

- Eşti binevenită, Jessica. Vei bea ceaiul cu noi. Chiar voiam să discut cu dumneata despre excursia la Cape Cod.

- Este de asemenea motivul pentru care am venit să vă văd, spuse tânăra fată acceptând ceaşca pe care i-o întinase Louise. Doctorul Harvey tocmai m-a anunțat că vom pleca la sfârşitul lunii.

- Nu se grăbeşte, observă prințesa. S-ar spune că această călătorie îl supără.

- Este evident! exclamă ducesa.

- Ce vreți să spuneți?

Bătrâna doamnă se întoarse spre fiul său.

- Oare nu acolo locuieşte Victoria?

- Haide, mamă, totul a fost atât de demult! Sunt convins că acum nu mai are nici o legătură cu ea.

- Ce scandal, când l-a părăsit! Mi-a fost milă de el.

- Nu este obligat să meargă s-o vadă.

- Totuşi, sunt foarte sigură că-i va face o vizită, replică trist ducesa. Il cunosc mai bine decât oricare dintre voi. Nu s-a resemnat niciodată, înțelegeți, încă o iubeşte.

- Imi poate explica cineva despre ce este vorba? întrebă încet prințesa.

- Nu ştii? se miră bătrâna doamnă. N-a fost în întregime vina Victoriei, dar...

- Mamă, te rog, taci! ordonă prințul.

Ducesa bombăni dezaprobator, dar se supuse. Degetele tremurătoare luară canavana pentru a continua lucrul de acolo de unde îl lăsase.

- Ia o prăjiturică, domnişoară Diamond, propuse prințesa Karine, pentru a înlătura stânjeneala care se lăsase peste micul salobn.

- Mulțumesc.

Jessica acceptă o felie de chec, pe care o uită imediat în farfurie. Oare cine era această misterioasă Victoria care-l părăsise pe Carl? Dacă o iubea încă, Jessica nu se mai mira că refuza să plece la Cape Cod...

Indată ce putu, își părăsi gazdele pentru a merge în camera sa. In cazul în care Carl rămăsese fascinat de o femeie care-l trădase, trebuia mai mult ca oricând să se îndepărteze din drumul său...

***

Când avionul cu reacție se ridică spre cerul de septembrie, Jessica scoase un oftat de ușurare.

- In sfârșit, am reușit!

- Te îndoiai? spuse Carl cu o licărire jucăușă în adâncul ochilor.

Jessica îl fulgeră cu privirea.

- Doctore Harvey, oare trebuie să-ți amintesc că ai făcut totul pentru a împiedica această călătorie?

- Știu, n-am fost foarte amabil...

- Cuvântul mi se pare puțin cam delicat, replică tânăra fată pe un ton mai degajat.

- Acum că am părăsit Detroit, mărturisesc că această expediție la Cape Cod este o idee bună, recunoscu resemnat Carl.

- Și eu! exclamă Helene, care era așezată pe genunchii Jessicăi. Vom vedea puiul de balenă Jimbo, cu mama sa.

- Adică să sperăm că-i vom zări, o corectă tânăra fată.

- Ii vom vedea! afirmă din nou Helene, cu o voce hotărâtă.

- Sper că nu va fi dezamăgită, îi șopti Jessica însoțitorului său.

- In general, căpitanii ambarcațiunilor de agrement fac în așa

fel încât să găsească balenele, dacă se află acolo. Intenționez chiar să fac fotografii.

-Ai mai participat la acest gen de excursie?

- O singură dată, dar păstrez o amintire de neuitat.

- In acest caz, de ce te-ai opus atât de mult acestei călătorii?

Trecând un deget sub bărbia tinerei fete, o obligă să-l privească în ochi.

Pui prea multe întrebări, copila mea. Intr-una dintre aceste zile, poate vei regreta că ai fost atât de curioasă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Jessica se strădui să-i zâmbească liniştită.

- Nu sunt mulțumită decât când primesc răspunsuri.

-Adevărat? Ii adresă o privire lungă, apoi se întoarse spre Charlotte, care îi solicita atenția.

Maşina de închiriat îi aştepta la aeroport. Când ajunseră la Princetown, situat la un pas de Cape Cod, soarele plonja în marea strălucitoare. Micuțele prințese adormiseră în timpul ultimei părți a drumului, ratând astfel acest spectacol unic al unei fâşii subțiri de pământ cufundându-se în ocean

Carl reținuse un apartament. Jessica fu încântată la vederea balcoanelor largi, care toate dădeau spre plajă.

- Să nu-ți faci griji de preț, preciză Carl zâmbind. Prințesa Karine a insistat ca fiicele sale să profite de ce este mai bun. Din motive de siguranță, este de preferat să împărțim acelaşi apartament. Priveşte această lună extraordinară!

Jessica admiră astrul argintiu suspendat pe un cer de catifea neagră, presărat cu diamante minuscule. In întuneric, percepu formele mai multor vapoare mari, ancorate lângă țărm. Frumusețea încântătoare a acestui loc o făcu să scoată un oftat de plăcere.

Carl îşi puse brațul pe umerii tinerei fete. Era atât de aproape, încât aceasta crezu că-i simte bătăile inimii.

- Am cerut să ni se servească cina aici. Este de preferat să nu lăsăm copilele singure.

Micuțele prințese se culcaseră încă de la sosire. Aşa că dispuneau de câteva ore de libertate. Işi ținu respirația... Oare Carl avea o intenție ascunsă?

Acesta o făcu să se întoarcă pentru a-şi adânci privirea în ochii limpezi.

- Trebuie să ies, Jess, am de văzut pe cineva.

Cuprinsă de o mare decepție, tânăra fată tăcu.
Fusese convinsă că nu se va duce în vizită la Victoria; chiar dacă o mai iubea încă, nu va vrea să redeschidă răni vechi. Dar era vizibil că dragostea îi era mai puternică decât orice...

- Ai prieteni în regiune? făcu ea cu vocea domoală.

Carl zâmbi, mângâindu-i obrazul.

- Intrebări, mereu întrebări! Să nu deschizi nimănui în lipsa mea, în afara personalului de serviciu. Nu vei lipsi mult.

Ii zâmbi din nou când închise uşa în urma lui. Nemişcată,

Jessica avu impresia că se îneacă încet... In fond, avea tot dreptul să nu-şi petreacă seara cu ea... Oare nu-i dăduse în timpul acestor ultime săptămâni toate motivele să creadă că-l detesta?

O bătaie discretă în uşă o scoase din visarea dureroasă. Scuturându-şi toropeala, se duse să deschidă chelnerului care aducea o singură tavă. Aşadar, Carl premeditase s-o lase singură, se gândi, aşezându-se în faţa mesei.

Escalopul însoţit de o salată crocantă şi proaspătă, era delicios, dar toată pofta de mâncare îi dispăruse. In cele din urmă împinse farfuria şi se hotărî să se culce devreme. După ce ascultase o clipă respiraţia Helenei, se duse să se culce în patul imens. Dar somnul nu venea să-i aducă uitarea. Agitată, nu se putea împiedica să pândească întoarcerea lui Carl. Poate nu se va întoarce decât dimineaţă, după o noapte de pasiune în braţele iubirii de odinioară. Ducesa vorbise despre un scandal, când îl părăsise Victoria. Asta însemna că fuseseră cu siguranţă căsătoriţi...

In sfârşit, un zgomot de paşi pe culoar o alertă. Aprinse lumina, cu inima palpitând.

- Carl?

Silueta înaltă apăru în uşa camerei sale.

- N-ai adormit încă?

- Te aşteptam, spuse Jessica foarte repede.

- Sunt aici, acum. Am trecut să le văd pe fetiţe. Dorm liniştite.

Străbătuse distanța care-i despărțea şi acum se afla lângă pat. Jenată, tânăra fată îşi dădu seama brusc că avea o cămaşă de noapte foarte uşoară.

Când se aşeză lângă ea, se dădu înapoi nervoasă.

- Nu fi atât de pudică, Jess! îi spuse Carl râzând.

Am văzut foarte multă lenjerie frumoasă în viața mea, dar trebuie să mărturisesc că aceasta este cea mai fermecătoare.

Atinse uşor dantela albă care-i împodobea umărul, apoi se aplecă pentru a săruta exact locul pe care tocmai îl atinsese.

- Nu! exclamă Jessica neliniştită. Ştim amândoi că nu putem continua aşa!

- Cum adică?

- Ne prefacem că totul merge cât se poate de bine între noi, în timp ce nu avem nici un viitor comun.

- Nu mă gândeam decât la prezent. In această clipă, Jess, eşti atât de dezirabilă...

- Incetează! Nu vreau să lungesc lista cuceririlor tale.

- Oare ce vrei? o întrebă blând.

- Să ieşi din camera mea!

Timp de câteva secunde, ridică spre el ochii strălucind de furie, apoi începu să plângă, înnebunită de dragostea înşelată. Carl vru s-o atragă spre el, dar îl respinse.

- Te rog, pleacă! suspină tânăra fată. De ce mă chinuieşti astfel?

- Imi pare rău, spuse Carl dându-i drumul. Nu voiam să te aduc în această stare. Iartă-mă.

In timp ce vorbea, se ridicase. Printre lacrimi, Jessica se gândi că niciodată nu fusese mai seducător. Brusc, se întrebă dacă executase aceeaşi atracție asupra soției sale, câteva ore mai înainte. Avea oare intenţia să facă o a doua victimă, în aceeaşi seară?

Ajuns la uşă, Carl se întoarse pentru a-i adresa un zâmbet puțin obosit.

- Noapte bună, Jess, mâine avem o zi lungă în fața noastră...

Tânăra femeie îl auzi umblând de colo-colo prin cameră, apoi ajunse până la ea sunetul vocii. Inţelese că probabil telefonase. Işi stăpâni dorința de a ridica propriul receptor pentru a-i spiona conversația. Viața particulară a lui Carl nu o privea, îşi repetă afundându-şi capul în pernă.

Capitolul 10

Soarele se ridicase pe un cer fără nori când Jessica trase draperiile. Le auzi pe micuțele prințese jucându-se în camera lor, în timp ce șiroitul dușului ajunse până la ea, din baie. Strângând din dinți, alungă deliberat amintirile din ajun.

Singura sa preocupare trebuia să fie fetițele și ultimele lor zile în Statele Unite. Puțin după întoarcerea lor de la Cape Cod, familia regală trebuia să plece înapoi în Reichenstein. Carl îi va însoți pentru a organiza noul centru medical, dar ea nu-l va urma. Nu-și mai dorea decât să se îndepărteze definitiv de doctorul Harvey, pentru a uita de existența sa.

Cât despre ancheta asupra morții lui Chris, va renunța. Va afla concluziile poliției, când acestea vor apărea în presă. Va fi fericită să afle că era vorba de un accident. Carl avea cu siguranță motivele sale pentru a-i ascunde anumite fapte, dar din nefericire, justiția îi va cere fără îndoială să dea socoteală.

Străduindu-se să zâmbească, se alătură fetițelor, a căror agitație sporea neîncetat la perspectiva unei ieșiri pe mare.

Când ajunseră la locul de îmbarcare, Jessica fu surprinsă să constate că mai multe vapoare așteptau turiștii pentru a-i duce în larg. Prințesele îl aleseră pe cel ale cărui culori erau cele mai stridente și cu difuzoarele cele mai asurzitoare. Din fericire, muzica tăcu îndată ce se îndepărtară de chei, fără îndoială pentru a nu speria balenele.

Merseră o clipă de-a lungul coastei, înainte de a o lăsa în urmă.

- Balenele trăiesc destul de departe de țărm, explică medicul, cu ochii ațintiți spre orizont. Nu-ți este frig? adăugă cu solicitudine.

Tânăra fată scutură din cap. Deşi soarele dogorea briza se răcorea pe măsură ce se îndepărtau de uscat. Mica Helene se ghemuise lângă ea, iar Jessica avu grijă s-o acopere bine. Cât despre Charlotte, toată atenția îi era încordată asupra valurilor. Brusc, răsună un strigăt:

- Pe aici!

Imediat pasagerii se îngrămădiră fluturând deasupra capetelor aparatele de fotografiat. In acea clipă, o imensă balenă se ivi din apă, la câțiva metri de vapor.

- Este Jimbo! strigă Charlotte cu o voce stridentă.

Mastodontul cerceta aceste creaturi zgomotoase cu o privire tristă.

- Probabil are vreo doisprezece metri lungime, observă Jessica.

Remarcă brusc că un pui de balenă se afla lângă monstru, încercând să imite mişcările spectaculoase ale mamei.

- Acela trebuie să fie Jimbo, declară cu calm Helene, iar cea mare este mama sa.

Sub calmul aparent trebuia să fi fost surescitată, deoarece începu brusc să emită o respirație şuierătoare, caracteristică.

Imediat, Jessica scoase din poşetă un inhalator pe care-l plasă sub nasul copilei.

- Am face mai bine să ne adăpostim.

- Atâta timp cât Jimbo va fi aici, nu voi pleca! protestă copila.

- De acord, hotărî Carl, luând fetița în brațe.

Helene se cuibări la pieptul medicului. In timp ce lupta să-şi recapete respirația, nu scăpă din ochi balenele. De altfel, animalele mari nu se grăbeau să părăsească scena, ca şi când le plăcea enorm să se dea în spectacol. In sfârşit, spintecând pentru ultima dată suprafața apei, dispărură într-o țâşnire de spumă.

Indată ce oceanul deveni din nou neted, Carl o duse pe Helene în interior. Ii vorbi blând câteva clipe şi după câteva minute respirația fetiței deveni iar normală.

Din mişcarea vaporului, Jessica ghicise că se întoarce în port.

- Mă voi ocupa eu de Helene, spuse tânăra fată luând-o pe fetița somnolentă din brațele medicului.

- In acest timp, mă duc după cafea.

Tânăra fată îl urmări cu privirea îndreptându-se spre bar, gândindu-se cu disperare că, în curând, va ieşi din viața ei pentru totdeauna. Ochii îi străluceau de lacrimi şi se întoarse pentru a nu alarma fetițele. Dacă totul ar fi putut fi altfel...

Carl se întoarse lângă ea când începu să sufle vântul. Vaporul începu să se legene, făcând să se rostogolească pe jos sticlele de Coca şi de limonadă. Valurile cenuşii nu formau încă rulouri, totuşi cerul se încărcase cu nori. Când primele picături

de ploaie se sparseră pe punte, cele două copile se ghemuiră lângă Jessica. Brațul lui Carl se odihnea pe spătar, în spatele ei, dar tânăra infirmieră ştia că nu era vorba decât de o atitudine protectoare.

Când vaporul pătrunse în port, se întoarse spre ea.

- Ți-a plăcut această plimbare?

- N-aş fi ratat acest spectacol pentru nimic în lume.

Fetițele, care adormiseră în timpul drumului de întoarcere, se agitară şi deschiseră ochii.

- Ce vom face acum? întrebă Charlotte cu vioiciune.

- Vom vizita oraşul, replică medicul luându-le pe fiecare de câte o mână. Este un loc fascinant.

Spre marea uşurare a Jessicăi, ploaia încetase şi soarele se ivise din nou de după nori. Carl le conduse printre străduțele înguste şi pitoreşti, arătându-le în trecere casele interesante. In cele din urmă, se opri în fața unui muzeu.

- Vă voi lăsa aici o clipă. Incepeți vizita fără mine, voi fi imediat alături de voi. Există aici o reproducere a unei bucătării de la începutul secolului, care le va plăcea micuțelor. S-au plasat acolo nişte manechine reprezentând o mamă şi copiii săi, ca şi imitații perfecte de prăjituri şi plăcinte.

- Oh, da! Să mergem! exclamă Charlotte.

- Vei lipsi mult timp? întrebă Jessica, indiferentă.

- Nu... Trebuie să văd pe cineva timp de câteva minute.

Intorcându-se, tânăra fată le conduse pe fetițe spre clădire.

- Nu te grăbi, spuse peste umăr, ne întâlnim la hotel.

Fără să aştepte răspunsul, grăbi pasul. Un minut mai târziu, lua bilete, fără să acorde nici o atenție flecărelii prințeselor. N-avea decât să-şi petreacă toată ziua cu Victoria. La urma urmei, nu avea nevoie de el!

- Unde este frumoasa bucătărie? îl întrebă Charlotte pe un angajat.

- Pe aici, draga mea.

Jessica se grăbi să li se alăture protejatelor sale. In timp ce ele admiraseră reproducerile, tânăra infirmieră examină o veche armă de foc. Când se întoarse, zări un tablou ale cărui culori luminoase îi atraseră atenția. Autorul prinsese admirabil starea schimbătoare a mării, se gândi, amintindu-şi valurile agitate care îi scuturaseră o oră mai înainte.

Opera avea ca titlu "Furtună pe ocean", iar autorul se numea... Victoria Harvey. Inima Jessicăi începu să bată cu putere. Intr-un oraş atât de mic... se putea oare să fie soția lui Carl?

- Vă place această pânză? La Pincetown, doamna Harvey este una dintre artistele noastre favorite.

- O găsesc foarte frumoasă, se auzi răspunzând tânăra fată. Oare este de vânzare?

- N-aş şti să vă spun. Ştiți, am împrumutat-o pentru expoziție. Dar puteți afla de la doamna Harvey. Locuieşte foarte aproape. Ieşind, cotiți la stânga şi-i veți observa imediat casa

albă.

- Mulțumesc mult. Veniți, fetelor.

Jessica nu ştia ce va face... Poate va cumpăra pur şi simplu un tablou. Va fi o minunată amintire a sejurului său în Statele Unite...

Câteva minute mai târziu, se grăbea de-a lungul unei străzi înguste, cu câte o fetiță agățată de fiecare braț. Curând, zări locuința Victoriei. Era încântător de feminină, cu perdelele cochete şi trandafirii care creşteau în dezordine în fața intrării. Uşa se deschise lăsând să treacă o siluetă cunoscută. Jessica îşi ținu respirația văzându-l pe Carl aplecându-se pentru a săruta pe cineva. Era prea departe pentru a vedea bine femeia, dar întrezări un trup zvelt îmbrăcat în blugi şi un pulover crem, ca şi un cap blond.

Brusc, nu mai dori să afle mai mult. Până acum, sperase că era vorba de o greşeală, dar acum că o zărise pe Victoria Harvey în carne şi oase...

- Doctore Harvey! strigă Charlotte, care tocmai recunoscuse bărbatul înalt care cobora aleea în direcția lor.

Acesta se opri o clipă înainte de a grăbi pasul.

- Ce faceți aici?

- Jessica voia să cumpere un tablou, explică fetița.

Carl aținti nişte ochi duri asupra tinerei fete.

- Doreşti o recomandare? In cazul în care nu te afli aici pentru a mă spiona?

- Mi-am schimbat părerea, fetelor. Să ne întoarcem la hotel.

Cu un dispreț rece întipărit pe chip, Carl îi luă brațul. Reținându-și suspinele, tânăra fată înainta orbește. Oare cum putuse fi atât de indiscretă? Totuși își repetase că viața particulară a lui Carl nu-l privea decât pe el.

Cinară foarte devreme în sufrageria mare a hotelului. Nu o cină cu lumânări, de data aceasta! se gândi Jessica ajutând fetițele să-și taie carnea.

- Rămâi aici în seara asta?

- Da, răspunse Carl scurt. Am de lucru.

- Eu mă voi culca devreme.

Medicul dădu din cap, vizibil hotărât să nu facă nici un efort pentru a întreține conversația. Imediat ce masa se termină, Jessica le duse pe prințese în camera lor pentru a le pregăti pentru noapte. Carl veni s-o consulte pe Helene, apoi se retrase. După ce-și înveli protejatele, tânăra fată se duse în propria cameră și încuie ușa. Nu voia nici o vizită în noaptea asta...

O trezi foarte devreme soneria telefonului. Se pregătea să răspundă, când auzi vocea lui Carl. De data aceasta nu-și dorea deloc să-i asculte conversația. Se întinse din nou și închise ochii. Un minut mai târziu, se bătea la ușă.

- Deschide, Jessica.

- O clipă!

După ce-și îmbrăcă în grabă capotul, îl lăsă să intre.

- Trebuie să plecăm la Detroit.

- De ce?

- Prințesa Karine suferă de dureri abdominale. Gregory trebuie să fie la căpătâiul ei.

- Nu ar fi de preferat să fie internată?

- Sigur că da, dar Karine este pacienta cea mai încăpățânată din cariera mea. Trezeşte-le pe micuțe în timp ce eu sun la aeroport.

- Unde este prințesa? întrebă Carl imediat ce pătrunse în hol.

Louise ridică spre el o față epuizată.

- Este instalată în aripa medicală, domnule doctor.

Camerista îşi asumă răspunderea fetițelor, în timp ce Carl şi Jessica se grăbiră spre clinică. Madeleine îi aştepta în fața uşii batante.

- Doctorul Gregory este acolo.

- Slavă Domnului! exclamă Carl, repezindu-se spre sala de consultații.

Jessica fu imediat frapată de expresia îngrijorată a doctorului Gregory. Medicul îi luă puțin mai la o parte, pentru ca prințesa să nu-i audă.

- Am încercat s-o conving să se interneze. Va naşte prematur.

- I-ai scos serclajul?

- Nu încă, dar va trebui să se intervină curând. Este însărcinată de treizeci şi două de săptămâni, iar ritmul cardiac al copilului este excelent. Va trăi dacă acționăm foarte repede, dar va avea nevoie de îngrijiri speciale pe care nu i le vom putea da

aici.

Cumn prințesa gemea, se grăbiră la căpătâiul său. Tânăra femeie întinse brațele spre Carl.

- Slavă Domnului, prietene, eşti aici. Ajută-mă, nu mai pot suporta această suferință!

Medicul îşi încurajă pacienta, înainte de a o consulta îndelung. Cu fața crispată, se întoarse în sfârşit spre confratele său.

- Să scoatem serclajul, nu putem risca viața copilului.

Jessica pregătise deja instrumentele. Le întinse fără o vorbă practicienilor, apoi se dădu înapoi pentru a urmări intervenția. In sfârşit se auzi vocea lui Jim Gregory.

- Naşterea este iminentă.

Imediat, tânăra fată instală sub pacientă prosoape sterile, în timp ce Carl îi cerea Karinei să împingă doar când îi va spune el.

- O voi ajuta eu, propuse Jessica luând mâna prințesei.

In timp ce ştergea fruntea udă a pacientei, nu-şi cruța cuvintele de încurajare, îndemând-o să urmeze sfaturile medicilor.

- Zărim capul, anunță Jim după o lungă contracție.

- Sper că este băiat, gâfâi Karine.

- O vom şti curând, spuse cu amabilitate Jessica, trecând un burete umed peste fața transpirată.

Carl se asigură că gâtul copilului nu era înfăşurat de cordonul ombilical. Cu următoarea împingere, fură expulzați umerii şi trupul, atât de bine încât copilul putu fi eliberat şi

aşezat pe pântecul mamei.

- Dorințele ți s-au împlinit!

Micul prinț scoase un strigăt slab, ca şi când protesta împotriva tratamentului brutal care i se aplica. Imediat, Jessica îl înfăşură în lenjerie sterilă.

- Dați-mi-l! exclamă prințesa. Dumnezeule, cât este de mic!

-Jessica, spuse Carl cu voce răguşită. Sună centrul medical din Detroit. Să trimită o ambulanță şi un incubator.

In timp ce-şi scotea masca, tânăra fată alergă spre biroul lui Carl. Era gata să se izbească de Madeleine, care ieşea. Se pregătea să se scuze, când fu frapată de chipul răvăşit al secretarei. Părea că anii se năpustiseră brusc asupra frumoasei femei blonde, mereu atât de impecabilă.

- Ce se întâmplă?

- Trebuie să plec, dă-i asta doctorului Harvey, spuse Madeleine întinzându-i un plic.

- Nu preferi să i-l înmânezi personal?

- Nu! N-aş putea să-l înfrunt. Este mai bine aşa.

- Cum doreşti... Iartă-mă, trebuie să telefonez.

Madeleine îi întorsese deja spatele. Timp de o clipă, Jessica se întrebă dacă aflase că doctorul îşi revăzuse soția... Indepărtând cu hotărâre acest gând din minte, Jessica împinse uşa biroului şi se opri brusc, năucită de spectacolul din fața ochilor... Aplecat peste fişele lui Carl, Matthew scotocea în dosare. La zgomotul paşilor săi, se întoarse cu un teanc de hârtii în mână.

- Nu ştiam că cercetările tale te aduc în biroul doctorului Harvey, exclamă tânăra infirmieră cu o voce indiferentă.

Tânărul bărbat făcu gestul de a înconjura biroul. Rămase nemişcat la vederea lui Carl, a cărui siluetă înaltă se contura în cadrul uşii.

- Ai sunat spitalul? Oare pot să ştiu ce eşti pe cale să faci, Matthew?

- Pot să vă explic totul, domnule.

- Te voi asculta, dar nu are rost ca domnişoara Diamond să asiste la această discuție. Jessica, întoarce-te lângă doctorul Gregory.

- Dar n-am telefonat încă...

- Mă voi ocupa eu... Iar dumneata, Matthew, rămâi aici. Pretind o explicație.

Uşurată să nu fie martor la această neplăcută confruntare, tânăra fată se grăbi să ajungă în sala de travaliu. îl găsi acolo pe prințul George înnebunit de fericire şi aplecat asupra soției, căreia îi murmura cuvinte de dragoste.

Câteva minute mai târziu, Carl li se alătură, cu chipul ca de piatră. Absorbită de îngrijirile pe care le dădea bebeluşului, Jessica nu avu timp să pună întrebări. Fu uşurată când copilul fu aşezat în incubator şi dus cu mama spre spital.

în timp ce ambulanța gonea nebuneşte, observă cu mulțumire că, datorită oxigenului, culorile micului prinț se îmbunătățiseră. întorcându-se spre Carl, îi remarcă trăsăturile

încordate. în schimb, tânăra mamă radia de fericire.

în acea clipă, îşi aduse aminte de scriscoarea Madeleinei. O scoase imediat din halat, pentru a i-o întinde medicului.

- Madeleine mi-a cerut să-ți înmânez asta.

Carl privi o clipă cu atenție pătratul alb, înainte de a-l vârî în buzunar, fără să-l deschidă. Jessica insistă.

- Cred că este important.

- Va aştepta, replică doctorul cu o voce distantă.

Capitolul 11

S-ar fi spus că tot spitalul fusese anunțat de sosirea micului prinț. Indată ce ambulanța parcă în curtea mare, vreo zece infirmiere luară asupra lor răspunderea mamei şi a copilului.

- Ni-i poți încredința, îi spuse în acea clipă Jim Gregory lui Carl. Odihneşte-te în timp ce-i instalez şi revino peste o jumătate de oră.

Dând din cap, Carl îl urmă pe obstetrician cu pas greoi. Ingrijorată, Jessica se gândi că medicul avea într-adevăr nevoie de odihnă. De dimineață, de la plecarea din Cape Cod, nu-şi trăsese sufletul nici un minut. Brusc, îşi dădu seama că prințul George se afla lângă ea.

- Nu vă voi mulțumi niciodată destul pentru ajutor, îi spuse cu recunoştință.

Ajunseră la uşile din sticlă. Când se întoarse spre prinț pentru a-i zâmbi, un ziarist se apropie de ei şi o împinse uşor.

- Fiți amabilă şi vă îndepărtați, vreau să-i facem o fotografie prințului George.

Jessica ridică ochii spre el, şocată puțin de acea comportare îndrăzneață. In secunda următoare auzi o împuşcătură, apoi un trup se prăbuşi peste al său. In clipa în care se întindea pe jos, văzu că şi prințul căzuse. Tânăra fată vru să se ridice, dar bărbatul care o aruncase la pământ o menținu întinsă cu

fermitate. Consternată, îl recunoscu pe Carl. Era întins peste ea, ca şi peste prințul George.

- Nu mişca, îi ordonă. Acolo este un maniac care ne ia drept țintă.

Jessica simți ceva cald şiroindu-i pe față. Sânge! Carl fusese probabil rănit, încercând să-i apere.

- Lasă-mă să te examinez, Carl, eşti atins...

- Linişte!

Inchizând ochii, tânăra fată rugă cerul ca trăgătorul să fie prins. După un timp care i se păru o eternitate, auzi o voce aspră rostind foarte aproape de ea.

- S-a terminat, vă puteți ridica. Vă simțiți bine, domnule?

Jessica îl privi cu stupoare pe bărbatul care se aplecase asupra lor. Oare îl mai văzuse? Nu! Nu putea fi... Totuşi, da! Era chiar tipul pe care îl văzuse de mai multe ori, şi în timpul primei lor expediții. Il recunoscu fără nici o îndoială posibilă când o ajută să se ridice.

Tânăra fată nu avu timp să-l întrebe, deoarece Carl era întins pe o targă.

- Carl!

- Sunteți rudă? întrebă un medic, remarcând fața ei tulburată.

- Nu... Lucrez pentru el... Sunt infirmieră.

Totul începu să se învârtă în jurul ei, în timp ce fața tânărului medic dispărea în ceață. Acesta îi spuse ceva ce nu auzi, apoi se prăbuşi lent spre el.

- Este încă sub şoc... Biata copilă, nu este de mirare, după tot ce i s-a întâmplat!

Jessica deschise ochii, clipind din pleoape. Lumina care provenea de pe culoar părea anormal de puternică.

- Vă rog, nu puteți stinge lampa aceea? Mă doare ochiul drept.

- Era de prevăzut, spuse o voce binevoitoare. Ați făcut un herpes al nervului optic.

- Dar cum...?

- Probabil mocneşte de un anumit timp. Cu siguranță, v-ați obosit foarte mult?

- Am muncit din greu... Da, mă simțeam frântă de oboseală în timpul acesta.

- Traumatismele declanşează deseori apariția acestui gen de boli, explică infirmiera. Oricum, veți fi bine îngrijită. Prințul George a cerut să beneficiați de cele mai noi tratamente.

- Dar nu pot rămâne aici! protestă slab tânăra fată. Cine se va ocupa de pacienții mei?

- Dacă vă gândiți la micuțele prințese, am trimis o infirmieră care va avea grijă de ele în absența dumneavoastră. Prințesa Karine se află încă la maternitate. Bebelușul este încă în incubator, dar este în afară de pericol. Acum, trebuie să dormiți. Dacă aveți nevoie de ceva, apăsați pe acest buton.

- Aşteptați... Cum se simte doctorul Harvey?

- Ce erou! exclamă infirmiera cu entuziasm. S-a sacrificat pentru a salva viața prințului... şi pe a dumneavoastră.

- Dar cum se simte?

- Este încă în sala de operație. Se încearcă extragerea glonțului... Dar nu vă neliniştiți, cei mai buni chirurgi din oraş se află la căpătâiul său.

- Când infirmiera închise uşa după ea, Jessica se cufundă într-un întuneric aproape complet. Prin fereastră, zării cornul lunii. Nu era la fel de frumoasă ca astrul pe care Carl şi cu ea îl contemplaseră la Cape Cod, probabil nu era aceeaşi... Bătea câmpii... In capul înfierbântat răsunau sunete de tobe.

Somnul neregulat îi fu punctat cu visuri obsedante. Vedea fața lui Carl, care i se contura în fața ochilor, întindea mâna pentru a-l atinge, dar se risipea imediat. La trezire, primul gând fu pentru el. Infirmiera îi recomandase să nu se neliniştească, dar era imposibil. Dacă nu supraviețuise operației...

Apăsă cu înfrigurare pe sonerie.

- Cum vă simțiți în această dimineață? întrebă infirmiera pătrunzând în cameră.

- Pot să am veşti despre doctorul Harvey? Au reuşit oare să extragă glonțul?

- Se localizase lângă inimă, totuşi au reuşit. Are noroc că este încă în viață.

- Pot să-l văd?

- Nu este permis nici un vizitator, cu excepția rudelor. Oricum, nu sunteți în stare să ieşiți de aici. Puneți termometrul sub limbă.

Jessica se supuse, resemnată. Ințelese din expresia infirmierei că temperatura era ridicată, dar era prea slăbită pentru a se preocupa de asta.

Timp de mai multe zile, tânăra fată avu un somn agitat şi o trezire dureroasă. Intr-o zi, în timp ce un tânăr stagiar îi acorda îngrijiri, îşi zări imaginea într-o oglindă. Constată îngrozită că toată partea dreaptă a feței era umflată. Cât timp va fi atât de urâtă, nu va îndrăzni să iasă din cameră. Până atunci, ceru în fiecare zi veşti despre Carl şi află cu încântare că era din ce în ce mai bine.

In sfârşit, îndrăzni să se cerceteze din nou într-o oglindă.

Spre marea sa uşurare, umflătura dispăruse. In afară de o uşoară cicatrice sub ochiul drept şi a unei palori neobişnuite, nimic nu-i mai trăda boala.

- Ne veți părăsi curând, îi spuse puțin mai târziu infirmiera. Trebuie să ne mai asigurăm că nu veți suferi nici o sechelă şi cu siguranță vă veți simți slăbită un anumit timp. De ce nu vă relaxați mai mult? Este limpede că sunteți epuizată.

- Aş vrea să-l văd pe doctorul Harvey.

- Mi se pare dificil, totuşi mă duc să mă informez. Uşurată, Jessica se lăsă pe spate. Nu-i puteau respinge cererea! Oare nu era ea asistenta lui Carl, într-un fel, mâna sa dreaptă?

- Domnişoară Diamond?

Un medic tânăr stătea în uşă.

- Da?

- Vin să vă examinez.

- Dar trebuie să-i fac o vizită doctorului Harvey! protestă tânăra fată. Nu puteți amâna acest examen pe mai târziu?

- Ințeleg că vă grăbiți să-l întâlniți, dar mi s-a spus că nu-l puteți vedea înainte de o jumătate de oră. Doamna Harvey este lângă el şi nu poate primi decât o singură persoană o dată. Aşa că avem timp să...

Jessica deja nu-l mai asculta. Dacă Victoria se grăbise la căpătâiul soțului său, împăcarea era probabil totală. Inchisă într-o tăcere posacă, se supuse mâinilor pricepute ale medicului.

- Puteți să părăsiți camera, o anunță acesta în cele din urmă. Totuşi, fiți atentă să nu vă obosiți. Sunteți slăbită şi ați suferit un şoc puternic.

Jessica îşi coborî cu greu picioarele din pat. După ce-şi încălță papucii, se ridică.

- Incetişor, recomandă infirmiera, susținând-o. Cred că ar fi mai bine să folosiți fotoliul rulant, nu-mi păreți foarte solidă.

Puțin mai târziu, se felicită că urmase sfaturile infirmierei. Culoarele îi părură atât de lungi, încât nu ar fi avut niciodată puterea să le parcurgă.

- Patronul dumneavoastră se gândeşte să construiască un centru medical în Europa? întrebă infirmiera din curiozitate.

- Intr-adevăr. Mai exact, la Reichenstein.

- Veți pleca împreună?

- Cu siguranță, nu.

- Nu v-a cerut-o? Credeam că faceți parte din echipa sa? Spre marea uşurare a Jessicăi, ajunseseră în fața uşii lui Carl.

- Acum, mă pot descurca singură. Mulțumesc mult.

- Nu vă grăbiți, vă voi aştepta pe culoar.

- N-are rost, vă voi telefona când voi vrea să mă întorc în camera mea.

Ridicând din umeri, infirmiera ciocăni încet.

- Domnişoara Diamond este aici, domnule.

Părăsind fotoliul, Jessica intră în cameră cu paşi prudenți. I se părea că lumea întreagă se învârteşte în jurul ei şi trebui să-şi adune toată energia pentru a depăşi fără a se împiedica distanța care o despărțea de Carl.

- Biata mea copilă, pari într-o stare jalnică! Vino aici să te privesc.

Jessica îi zâmbi cu curaj înainte de a se prăbuşi pe scaun.

- După toate aparențele, eu sunt cel care ar fi trebuit să mă deplasez, glumi Carl. Mi s-a spus ce ți s-a întâmplat, continuă pe un ton mai serios. Văd că mai ai o cicatrice sub ochi.

Cu un deget, îi atinse uşor obrazul.

- Biata Jess... murmură.

Tandra sa solicitudine o emoționă atât de mult pe tânăra fată, încât începu să plângă.

- Ei, gata, nu asta voiam! spuse Carl cu amabilitate ştergându-i fața de lacrimi cu o batistă mare care răspândea un plăcut miros de apă de colonie.

- Imi pare rău. Nu voiam...

- Bineînțeles că nu! Ai trecut prin clipe grele şi ai nevoie să-ți recapeți puterile, făcu medicul cu vocea pe care o destina pacienților.

Jessicăi îi fu ruşine de slăbiciunea sa.

- Totuşi, am venit să aflu veşti despre tine, Carl. Cum te simți?

- Foarte bine. Echipa chirurgicală este întru totul remarcabilă, aici. Mi-au lăsat glonțul, ca amintire. Vrei să-l vezi?

Tânăra fată se înfioră.

- Nu, mulțumesc. Se ştie cine a tras?

- Un dezechilibrat care voia să-l omoare pe prinț. Auzise vorbindu-se despre proiectul spitalului din Reichenstein şi şi-a imaginat că vor fi desființate nişte posturi aici.

- Dar a fost prins, acest... maniac?

- Poliția a pus mâna pe el imediat după atentat. Mare noroc că detectivul care nu mă părăsea l-a putut prinde imediat.

- Un detectiv! repetă tânăra fată. Era oare bărbatul care ți-a vorbit când eram pe jos?

- Intr-adevăr. De ce-mi pui această întrebare?

- L-am observat în timpul primei noastre călătorii, răspunse

tânăra infirmieră cu o voce stânjenită.

Carl păru surprins.

- Unde l-ai văzut, exact?

Jessica se întoarse câteva secunde. In fond, sinceritatea era de preferat... Inspiră profund înainte de a înfrunta privirea întunecată.

- Te priveam prin fereastra hotelului şi... şi acest bărbat te-a abordat în mica grădină orientală. A doua zi, se afla în ascensorul care cobora sub cascada Niagara, dar l-ai ignorat. Poate mă înşel, totuşi mi s-a părut că se afla şi pe "Domnişoara ceții".

- Ce detectiv fin ai devenit! Este fără greşeală, te felicit.

- Din ce motiv nu te pierdea niciodată din vedere?

- Pentru a ne confrunta deducțiile referitoare la Matthew.

- Matthew? Trebuie să mărturisesc că nu înțeleg nimic.

Carl îi mângâie obrazul cu o tandrețe amuzată.

- Amărâtul acesta de Matthew a acceptat să lucreze pentru o organizație internațională care făcea bani din furtul secretelor medicale. In general, face apel la studenți săraci, cărora le propun bani în schimbul unor detalii despre produsele farmaceutice care vor fi lansate pe piață. In timpul anilor de studiu, Matthew era prieten cu Chris Douglas.

- Matthew îl cunoştea pe Chris! Dar nu ştiam că...

- Ştia mai ales că prietenul tău era diabetic. De aceea l-a convins să se ofere pentru testarea noului lot de insulină. Se presupunea că va fura un eşantion, dar din nefericire, i-am respins candidatura...

- Pentru că diabetul său era prea uşor, mi-ai spus.

Carl ezită înainte de a continua.

- Nu fusese singurul motiv al refuzului nostru. Descoperisem într-o ocazie precedentă că tânărul Chris folosise două produse în acelaşi timp pentru a se aduce într-o stare de euforie artificială.

-Asta explică nişte lucruri... L-am bănuit că se droghează, deoarece trecea cu uşurinţă de la exaltare la depresie. Dar când am abordat acest subiect, s-a înfuriat. De fiecare dată când îl priveam în ochi, mă acuza că-i supraveghez dilatarea pupilelor... şi era adevărat! A fost îngrozitor! In zilele care au urmat morţii sale, m-am simţit ca eliberată...

- Inţeleg, murmură Carl.

- Apoi, am fost copleşită de vinovăţie, pentru că în loc să fiu revoltată, nu simţeam decât un uşor sentiment de tristeţe.

- Şi de aceea te-ai hotărât să descoperi un alt vinovat, deduse Carl gânditor.

Tânăra fată zâmbi, printre lacrimi.

- Ar fi trebuit să fii psihiatru.

- Nu trebuie să fii pentru a ghici ceea ce este evident. Nu sunt sigur că, în starea ta, ar trebui să-ți spun mai mult.

- Te rog, Carl, nu-mi ascunde nimic.

- Dacă asta vrei...

Ii luă mâna, ca pentru a diminua şocul provocat de dezvăluiri. Imediat liniştită, Jessica se relaxă.

- In ziua morții sale, Chris Douglas a făcut în aşa fel încât să se închidă într-unul din laboratoarele de la compania farmaceutică. A încercat diferite combinații de droguri, dar unul dintre aceste cocteiluri a fost prea tare pentru el. Trupul i-a fost găsit a doua zi dimineața.

- Sărmanul Chris... Continuă, te rog. De ce oare acest eveniment nu a fost divulgat prin presă?

- Pur şi simplu deoarece Chris nu ar fi putut intra în clădire fără un ajutor din interior. Toți eram bănuiți, dar eram singurul care ştia asta, în calitate de director al firmei. Am acceptat să demisionez, pentru ca vinovatul să se liniştească. Trebuia să creadă că ancheta fusese închisă. In ceea ce mă priveşte, am fost permanent supravegheat. Când poliția mi-a propus să-l angajez pe Matthew, n-am fost prea încântat, dar m-au asigurat că asta va duce la ceva pozitiv. Eram convinşi că Matthew va fi interesat

de oferta mea, deoarece lucra încă pentru organizația sa.

Carl oftă îndelung înainte de a continua.

- Aproape regret că am acceptat să ajut justiția.

- De ce?

- Pentru că am descoperit până la urmă că cineva în care aveam deplină încredere era implicat în această afacere.

- Madeleine?

Carl dădu din cap cu tristețe.

- N-a fost vina ei, nu s-a putut stăpâni. Totul este în scrisoarea pe care mi-ai dat-o din partea ei. Ține, citeşte-o.

Jessica scutură din cap în semn de refuz. Nu-i plăcuse niciodată secretara, dar nu dorea deloc să se bucure de căderea sa.

- N-ar suporta să mi-o încredințezi, Carl.

- In acest caz, îți voi relata eu conținutul. Ai dreptul să afli adevărul după ce m-ai hărțuit, aşa cum ai făcut-o, cu întrebările.

Jessica zâmbi, fericită să găsească o tandră complicitate cu el.

- Madeleine a fost o asistentă excelentă, reluă Carl, dar n-am ştiut totul despre trecutul său. Părea că nu voia să abordeze această problemă şi i-am respectat dorința. Aşa că n-am avut nici cea mai mică bănuială despre ceea ce mi-a dezvăluit în

scrisoare... Când avea abia cincisprezece ani, aştepta un copil. Familia a alungat-o din casa părintească şi a fost primită într-un cămin catolic, care găzduia alte mame singure. Copilul a fost adoptat la naştere.

- Dar de ce îmi povesteşti asta? Viața particulară a Madeleinei nu mă priveşte. A suferit destul ca să nu i se dezvăluie viața străinilor.

- A suferit, într-adevăr.

Mai ales când fiul s-a prezentat într-o zi la biroul său pentru a-i cere ajutor financiar să-şi continue studiile medicale.

- Chris, murmură Jessica, înmărmurită. Nu, nu este posibil, nu era atât de în vârstă...

- Ar fi fost fericită să te audă, totuşi acum are patruzeci de ani. L-a rugat pe Chris să păstreze secretul identității sale, iar ea îi va plăti în mod regulat o rentă. Nu bănuia în nici un caz că băiatul putea să aibă activități frauduloase. Până într-o zi, când a realizat că a aranjat lucrurile pentru a-şi face o dublură după cheile sale. Şi-a amintit că i-a dat trusa de chei într-o seară în care i-a împrumutat maşina să iasă cu o prietenă.

- Oh nu! Credeam că i-a împrumutat-o un coleg!

- Nu-l putem condamna pe bietul băiat că a vrut să te seducă, glumi Carl cu înțelegere.

- Continuă! Cum şi-a dat seama Madeleine că fiul ei a intrat în laborator datorită cheilor sale?

- Matthew a înştiinţat-o. In timp ce noi eram la Cape Cod, a invitat-o din când în când. Fără îndoială, spera că-i va putea fi de folos, iar ea era flatată de această atenţie... Un tânăr de vârsta fiului său, înţelegi! In timpul unei ieşiri la restaurant, a fost foarte vorbăreţ. Descoperind necinstea lui Chris, a ghicit în acelaşi timp că trebuie să-i fi folosit cheile. Bănuielile i-au fost confirmate prin faptul că Matthew i-a propus să câştige mulţi bani dacă acceptă să coopereze cu el.

- Şi unde este Matthew, acum?

- Se întoarce în Anglia, încadrat de doi poliţişti. Ne aşteptam să facă o greşeală. După ce l-ai surprins în acea zi, am contactat imediat poliţia. A fost arestat în următorul sfert de oră. Presupun că se aştepta să fie prins în timpul primei noastre călătorii. Recunoscându-l pe detectivul meu pe "Domnişoara ceţii", a fost cuprins de panică. A încercat să se ascundă agăţându-se în exteriorul vaporului. Şi astfel a căzut în apă.

- El mi-a spus că fusese împins! mărturisi Jessica.

- Şi bineînţeles, l-ai crezut...

Sub privirea lui amuzată, tânăra fată îşi pierdu cumpătul.

Credeam că poate.

Se întrerupse brusc, mirată că se putuse îndoi de integritatea lui Carl. Era cel mai minunat bărbat din lume şi era prea târziu pentru a-şi recunoaşte greşeala. Nu va şti niciodată că îl iubea...

Brusc, îşi aminti de Julie, tânăra cameristă îndagostită de Matthew.

- Biata Julie! Va suferi o mare decepție.

- Va uita, afirmă Carl cu înțelepciune.

Intenționează să se întoarcă în curând la facultate. Mi-a spus chiar că vrea să devină infirmieră.

- Cu atât mai bine! Este o fată inteligentă.

Jessica se agită stânjenită pe scaun. Toate aceste explicații nu o liniştiseră, deşi venise în Statele Unite pentru a le obține. Acum, era de preferat să se întoarcă în Anglia cât mai repede posibil, pentru că nimic nu era posibil între Carl şi ea. Se ridică greu.

- Sper că nu pleci! Mai am încă multe lucruri să-ți spun. O bătaie uşoară în uşă o scuti pe tânăra fată să răspundă.

- Doamna Harvey întreabă dacă o mai puteți primi câteva minute, domnule. I-am spus că aveți deja o vizitatoare, dar insistă.

O femeie scundă, surescitată se repezi în camera lui Carl.

- Sper că nu te deranjez, dragul meu, dar am uitat să te

întreb...

Se întrerupse pentru a o privi pe Jessica.

- Oare ne-am mai întâlnit? o întrebă, încruntându-se.

Tânăra fată îşi punea exact aceeaşi întrebare.

Recunoscu silueta zveltă zărită în uşa casei albe, la Cape Cod.

Dar părul pe care-l crezuse blond, era de un alb strălucitor.

Chipul era al unei femei mult mai în vârstă decât Carl.

-Am fost recent la Princetown.

- Lăsați-mă să vă prezint. Domnişoara Diamond, mamă.

Jessica, sunt încântat că ai în sfârşit ocazia s-o cunoşti pe mama, Victoria Harvey.

- Mama ta! Dar credeam...

- Oare ce ți-ai imaginat?

Evident, părea să se amuze mult de încurcătura Jessicăi.

- Oh, acum nu mai are importanță.

Doamna Harvey o examină pe tânăra fată cu atenție.

- Ştiu unde v-am văzut! Il aşteptați pe Carl în fața uşii mele, cu cele două mici prințese. După plecarea sa, v-am zărit pe fereastră. M-am grăbit pe stradă pentru a vă invita să intrați la mine, dar erați deja plecată.

-Mamă, pot să ştiu oare ce aveai atât de important să-mi spui?

- Am uitat să te întreb despre pictură, când vrei...?

- Ssst, este un secret! Iți voi telefona mai târziu.

Zâmbind, doamna Harvey îi privi pe rând pe Carl şi pe Jessica.

- Foarte bine, murmură. Fii sigur că-ți aprob alegerea.

Se aplecă pentru a-şi săruta fiul pe frunte, apoi merse spre tânăra fată.

- Sper să vă revăd curând, domnişoară. Veți fi întotdeauna binevenită, declară doamna Harvey, sărutând-o uşor pe obraz pe Jessica.

Incremenită, aceasta vru să protesteze.

- Dar mă întorc curând în Anglia!

Doamna Harvey închisese deja uşa, făcând un ultim semn de adio. Dar Carl auzise ultimele cuvinte ale jessicăi. Se aşeză pe marginea patului aruncându-i priviri furioase.

- Ce-ai spus?

Jessica îşi stăpâni dorința nebună de a i se repezi în brațe.

- Ei bine... am ajuns la sfârşitul contractului şi...

- Cine vorbeşte de contract? izbucni Carl ridicându-se. Vreau să rămâi cu mine. La naiba! ți-am răspuns totuşi la toate întrebările, acum îmi poți acorda încredere!

- Nu asta este problema!

Când se ridică şi ea în picioare, avu impresia că pământul tremura. In clipa în care era gata să alunece jos, Carl o atrase spre el. Se clătinară împreună câteva secunde, apoi doctorul o antrenă spre pat. Câteva clipe mai târziu, buzele sale calde puneau stăpânire pe cele ale Jessicăi, care crezu că leşină de plăcere. Uită de orice, pentru a se abandona fără regret dragostei lui...

Deschizând ochii, Jessica privi tavanul alb. Incercă să se ridice dar Carl o reținu râzând. Tânăra fată se prefăcu că se zbate.

- Foarte bine, dacă asta vrei, acceptă medicul aşezându-se alături. Dar n-ai să-mi scapi, deoarece am ceva să te întreb.

- Şi eu!

- Iar? De data asta, despre ce este vorba?

- De ce nu mi-ai spus că mama ta locuia în Princetown? Am crezut că te întâlneai cu o iubită, sau chiar cu.... soția ta.

- Cum oare ai putut inventa asemenea poveste!

- In urma unei indiscreții a ducesei. Spunea de o doamnă Victoria Harvey care te părăsise.

- Intr-adevăr, îți datorez o explicație. Eşti bine instalată?

Cuibărită lângă el, Jessica dădu din cap. Nu mai tremura la ideea că medicul va pune la loc ultima piesă din puzzle. Nimic n-

o mai speria.

- Mama a fost întotdeauna un caracter impulsiv. Imi amintesc de injuriile pe care i le striga tatălui meu, dar el nu se supăra niciodată. Cum îi iubeam pe amândoi, eram dezolat să constat că nu se înțelegeau. Mă întrebam mereu dacă eu eram răspunzător de acest conflict.

Jessica îi strânse mâinile cu tandrețe.

- Când aveam zece ani, mama l-a părăsit pe tata pentru a trăi cu un artist. Tata mi-a spus că nu trebuia s-o împiedicăm, că va fi mai fericită cu acel bărbat. Din nou am crezut că eram la originea acelei despărțiri... Dar vai, tata nu-şi dăduse seama că mama urmase un individ fără scrupule. După moartea tatălui meu, acum câțiva ani, am descoperit că acel... artist pusese mâna pe toate posesiunile familiei. Pentru a încheia, a plecat cu o femeie mai tânără, lăsând-o pe mama să se lupte cu datoriile. Era într-o stare jalnică, în pragul unei depresii. In acel timp, am acceptat postul de director al întreprinderii Chemico. Mama s-a internat într-un spital de psihiatrie. Când a ieşit, i-am cumpărat casa.

- Este norocoasă să aibă un fiu ca tine.

- La început, nu voia să mă vadă. Cu siguranță, se simțea vinovată că mă părăsise când eram copil. Totuşi, mi-a promis să

mă anunțe când va fi destul de tare să înfrunte trecutul.

- Ți-a scris?

- Niciodată. Ii trimiteam cu regularitate cecuri, dar nu răspundea.

- Până la urmă, te-ai hotărât să te duci tu s-o vezi?

- Şi sunt fericit că am făcut-o. Am putut constata că este într-o excelentă stare de sănătate. Mi-a spus că se gândea de mult timp să mă vadă, dar nu îndrăznea, după tot acel timp. Pe de altă parte, viața îi era împlinită datorită picturii şi a prietenilor artişti.

- Are un real talent. După ce am văzut unul dintre tablouri, la muzeu, am vrut s-o cunosc.

Carl se îndreptă, brusc îngrijorat.

- Ce titlu avea?

- De ce această întrebare?

- Se întâmplă că am avertizat-o pe mama că intenționez să cer mâna unei frumoase tinere fete. Mi-a spus că îmi va oferi una dintre operele sale ca dar de nuntă.

- Şi... cine este fericita aleasă?

Buzele lui Carl se apropiară de ale sale. Jessica se înfioră.

- Să nu te joci cu mine, îi murmură lângă gură. Vrei să fii soția mea?

- Voiam doar să te aud spunând-o, doctore Harvey. Astfel,

le voi putea povesti nepoților că bunicul lor m-a cerut în căsătorie pe un pat de spital.

Inchise ochii şi se cuibări lângă bărbatul minunat care-i va deveni soț.

Sfârşit

5